

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: P. S., narozený dne X,
bytem B.,
zastoupen JUDr. Vojtěchem Veverkou, advokátem,
sídlem Hajnova 40, 272 01 Kladno,

proti
žalovanému: Magistrát města Karlovy Vary,
sídlem Moskevská 21, 361 20 Karlovy Vary,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: ČEPS, a.s., IČ 25702556,
sídlem Elektrárenská 774/2, 101 00 Praha 10,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2022, č. j. 12377/SÚ/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení všech výroků mezitímního rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2022, č. j. 12377/SÚ/22 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Výrokem I napadeného rozhodnutí bylo rozhodnuto o omezení vlastnického práva žalobce k části pozemku parc. č. Xa v k. ú. K., zapsaného na listu vlastnictví č. X v evidenci katastru nemovitostí Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary (dále jen „*pozemek č. Xa*“), spočívajícím v omezení věcným břemenem v rozsahu 8 767, 6 m² pro pozemek č. Xa podle geometrického plánu č. 63-141624/2015, ověřeného dne 13. 12. 2016 s číslem 697/2016 (dále jen „*předmětný geometrický plán*“), a to ve prospěch společnosti ČEPS, a.s., v rozsahu strpění umístění, provedení a provozování stavby přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“ v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení, v rozsahu předmětného geometrického plánu a rozhodnutí (společného povolení) Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2021, č. j. MPO 9945/20/645-SÚ, které nabylo právní moci dne 24. 12. 2021 (dále jen „*společné povolení*“). Výrokem II napadeného rozhodnutí byla společnosti ČEPS, a.s. uložena povinnost zahájit uskutečnění účelu vyvlastnění na dotčeném pozemku nejpozději do 4 let od právní moci napadeného rozhodnutí.
2. Vydání napadeného rozhodnutí předcházely podle správního spisu následující průběh správního řízení.
3. Dne 6. 5. 2022 podala osoba zúčastněná na řízení (dále též jen „*vyvlastnitel*“) žádost o vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „*zákon o vyvlastnění*“) a vydání mezitímního rozhodnutí podle § 4a odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (dále jen „*liniový zákon*“), kterou odůvodnila změnou stavby vedení přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“ podle společného povolení a s tím spojenou nutností zřízení věcného břemene v rozsahu vymezeném předmětným geometrickým plánem (odst. I žádosti). V odst. IV žádosti vyvlastnitel uvedl, že věcné břemeno bylo vymezeno v minimální možné míře jako průmět krajních vodičů podle § 24 odst. 3 písm. e), odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích (dále jen „*energetický zákon*“).
4. Společným povolením (viz jeho str. 1 a 8) byl schválen stavební záměr stavby „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“ mj. na pozemku č. Xa (dále jen „*povolená stavba*“). Konkrétně (viz str. 9 společného povolení) šlo o *změnu dokončené stavby, resp. změnu (přestavbu) stávajícího dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2 x 400 kV V487/488 mezi transformovnou TR Vítkov až lomový bod R15 a výstavbu nového úseku od lomového bodu R15 do nové transformovny TR Verněřov (SO 01), dále úpravu části vedení V465/466 spočívající ve vložení nového stožáru č. 31a (SO 02), dále úpravu části vedení V445/446 spočívající v přemístění a nahrazení stožáru č. 268 (SO 03), dále montáž nových vodičů mezi novým stožárem č. 36 a stávajícím stožárem č. 4 vedení V223/224 a úpravu zaústění do transformovny TR Hradec (SO 04) a montáž nových vodičů mezi novým stožárem č. 243 a stávajícím stožárem č. 208 mezi transformovnou TR*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Vítkov a TR Hradec (SO 05). Stavba má být umístěna v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí – výkresy C.1.1 až C.3.24 (viz str. 10 společného povolení). Na str. 132 společného povolení je ve vztahu k části stavby SO 01 uvedeno, že kromě zde uvedených čtyř výjimek bude trasa vedení umístěna od transformovny Hradec do transformovny Vítkov v koridoru stávajícího vedení V223/224.

5. V oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení ze dne 23. 5. 2022, č. j. 6685/SÚ/22, byl žalobce poučen žalovaným, že námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání může uplatnit nejpozději při ústním jednání, kdy k později uplatněným námitkám a důkazům žalovaný nebude přihlížet.
6. V průběhu celého správního řízení o žádosti vyvlastnitel žalobce neuplatnil žádné námitky. Žalobce jen dne 30. 6. 2022 a dne 8. 8. 2022 (tedy až po ústním jednání konaném dne 23. 6. 2022) předložil znalecké posudky vypracované ZNALCI a ODHADCI – znalecký ústav, spol. s r. o. č. 6129-086/2022 a č. 6142-099/2022 *k ocenění náhrady* za zřízení věcného břemene. Znalecký ústav v posudku č. 6129-086/2022 vycházel z toho, že stávající stožár s vedením bude odstraněn a místo něho budou vystavěny dva nové stožáry s novým vedením (viz str. 35 tohoto posudku). V rámci znaleckého posudku č. 6142-099/2022, který byl aktualizací předchozího znaleckého posudku č. 6126-086/2022, znalecký ústav vycházel z toho, že namísto doposud stojícího jednoho stožáru bude umístěn rovněž jeden stožár, ale jiného půdorysu (viz str. 35 znaleckého posudku č. 6142-099/2022).
7. Vyvlastnitel se k posudku č. 6129-086/2022 vyjádřil podáním ze dne 7. 8. 2022, v němž uvedl (viz str. 2, 3 a 6), že nedojde ke změně umístění stožárů ani jejich počtu a nebudou budována dvě paralelní vedení, nýbrž jediné vedení se zdvojenými vodiči. Vyvlastnitel doplnil, že dva pruhy vymezené předmětným geometrickým plánem jsou dány rozšířením vymezení krajních vodičů změněného vedení oproti stávajícímu vedení, kdy pruh mezi nimi představuje plochu stávajícího vedení, kde platí zákonné věcné břemeno dle § 22 zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny (dále jen „*elektrisační zákon*“).
8. Poté následovalo vydání napadeného rozhodnutí.

II.

Žaloba a její doplnění

9. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalobce namítl, že předmětný geometrický plán, který stanovil rozsah omezení vlastnického práva žalobce, nebyl přílohou napadeného rozhodnutí doručeného do datové schránky zástupce žalobce.
11. Další okruh žalobních námitek se týkal dvou tvrzených vad výroku napadeného rozhodnutí. Jednak bylo věcné břemeno zřízeno *in personam*, přičemž *povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku*. Úředním jazykem České republiky je čeština, a užil-li správní orgán takto latinský jazyk, stal se výrok napadeného rozhodnutí nejasným, zvláště pokud má na podkladě napadeného rozhodnutí být proveden zápis do veřejného seznamu. Dále rozsah věcného břemene *v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení* byl vymezen nesrozumitelně a neodpovídá skutečnosti, protože jednak by taková plocha tvořila jednolitou plochu čtyřúhelníkového tvaru, avšak z předmětného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

geometrického plánu plyne, že dotčená plocha má tvořit dvě plochy takového tvaru, a jednak takto popsáná plocha neodpovídá ploše, kterou žalovaný uvedl ve výroku jako rozsah věcného břemene.

12. Předmětem dalších žalobních námitek bylo překročení žádosti vyvlastnítele, rozpor výroku s odůvodněním napadeného rozhodnutí, nedostatek jeho důvodů a porušení zásady stanovené čl. 2 odst. 2 LZPS. Konkrétně šlo žalobci o to, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvlastnitel žádal nikoli o zřízení věcného břemene, ale o jeho *rozšíření* nad rámec stávajícího věcného břemene. Žalovaný překročil svou pravomoc, pokud stávající věcné břemeno rozšířil, což § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění neumožňuje. Výrok napadeného rozhodnutí (*zřízení věcného břemene*) je v rozporu s jeho odůvodněním (*rozšíření věcného břemene*). Žalovaný si neujasní, zda vyvlastnitel požaduje zřízení nebo rozšíření věcného břemene, ačkoliv jde o povinný údaj žádosti vyvlastnítele dle § 18 odst. 2 písm. c) zákona o vyvlastnění.
13. Žalovaný dále pochybil, když se nezabýval tím, zda existuje na pozemku žalobce stávající věcné břemeno, jaký je jeho právní základ a zda toto stávající věcné břemeno nezanikne uskutečněním účelu vyvlastnění. Žalovaný toliko odkázal na tvrzení vyvlastnítele o údajné existenci takového věcného břemene, aniž by vyvlastnitel cokoli k rozsahu údajného stávajícího věcného břemene tvrdil a jen odkazoval na § 22 elektrisačního zákona, obsahující protiústavní vyloučení náhrady za výkon oprávnění ve vztahu k cizím nemovitostem. Dále žalobce namítl vady žádosti vyvlastnítele a nesprávné právní posouzení charakteru předmětné stavby přenosové soustavy. Vyvlastnitel vyšel z toho, že nemusí žádat o věcné břemeno k vnitřní části plochy, potřebné pro zřízení stavby přenosové soustavy, protože vlastnické právo žalobce k této části plochy bylo omezeno ve prospěch vyvlastnítele stávajícím věcným břemenem. Žalovaný pochybil, když přes tvrzení vyvlastnítele v žádosti neřešil ve vztahu ke stávajícímu vedení tři otázky. Zaprvé se měl žalovaný zabývat tím, zda budoucí stavba přenosové soustavy je změnou již dokončené stavby nebo stavbou novou, kdy žalobce tvrdil, že jde o stavbu novou, protože původní stavba bude odstraněna a vystaví se zcela nové stožáry – i na jiných než na místech původních stožárů – a bude použito jiné přenosové vedení s navýšenou přenosovou kapacitou. Jelikož šlo o novou stavbu, měl k ní vyvlastnitel získat zcela nové věcné břemeno a nesměl využít své oprávnění založené na existenci odstraňované stavby. Zadruhé měl žalovaný posoudit, zda je vůbec přípustné, aby budoucí stavba přenosové soustavy s dlouhou životností zčásti omezovala žalobce na podkladě věcného břemene vzniklého podle právní úpravy z doby nesvobody, kdy § 22 elektrisačního zákona nerespektuje vlastnické právo a je v rozporu s čl. 11 odst. 4 LZPS. Případné věcné břemeno podle § 22 elektrisačního zákona zanikne snesením stávající stavby přenosové soustavy a vyvlastnitel by tak již neměl právní titul k užívání střední části vymezeného pásu a žalobce by nebyl omezen ochranným pásmem. Zatřetí se měl žalovaný zabývat tím, zda žádané věcné břemeno odpovídá skutečnému rozsahu omezení práv žalobce v důsledku zřízení budoucí stavby přenosové soustavy. Vyvlastnitel totiž žádal omezení žalobce věcným břemenem v mnohem menším rozsahu než v tom, v jakém bude žalobce fakticky omezen vzhledem k ochrannému pásmu podle § 46 energetického zákona – žalobce přitom odkázal na plánek v žalobě. Žalobce nebude moci svůj pozemek v části dvou pruhů a střední části mezi nimi užívat téměř vůbec, přičemž v části krajních ochranných pásem bude žalobce ve výkonu svých práv podstatně omezen podle § 46 odst. 8, 9 energetického zákona. I plocha ochranných

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pásem by proto měla být zahrnuta do věcného břemene, jinak žalobce nebude odškodněn za omezení svého vlastnického práva k ploše ochranného pásma (znalecký posudek předložený vyvlastnitelem s touto náhradou nepočítá). Žalobce shrnul, že bude fakticky omezen v rozsahu větším než v rozsahu stanoveném napadeným rozhodnutím, a proto měla být žádost vyvlastnítele zamítnuta.

14. Podáním ze dne 2. 1. 2023 žalobce rozšířil podanou žalobu o další dva žalobní body. V prvním případě žalobce namítl, že ač žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobcem předložený znalecký posudek vůbec nehodnotil, v bodech 22 a 23 svého vyjádření se vyjadřoval k jeho obsahu – žalobce dovedl, že napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve druhém případě žalobce s odkazem na § 36 odst. 3 správního řádu namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro vady řízení spočívající v tom, že žalovaný neseznámil účastníky řízení s podklady rozhodnutí, které přibyly do spisu po ústním jednání – šlo o to, že, i když to z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývalo, žalovaný podle vyjádření k žalobě vzal při vydání napadeného rozhodnutí v úvahu námitky vyvlastnítele ze dne 7. 8. 2022 proti znaleckému posudku žalobce.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě a k jejímu doplnění

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2 As 62/2008-91, a ze dne 8. 1. 2020, č. j. 9 As 157/2018-78, uvedl, že geometrický plán je součástí spisu a účastníci řízení měli možnost se s ním při ústním jednání seznámit, kdy žádný právní předpis nestanovuje, že geometrický plán měl být přiložen k napadenému rozhodnutí. Podle žalovaného ho netíží povinnost předkládat pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění přímo katastrálnímu úřadu, kdy vkladová povinnost zatěžuje vyvlastnítele.
16. Dále žalovaný uvedl, že běžně užívané sousloví *in personam* ve výroku rozhodnutí nemůže činit výkladové potíže, jelikož výrok je v odůvodnění výroku pregnantně odůvodněn a vyložen. S odkazem na § 24 odst. 3 písm. e), odst. 4 a § 46 odst. 3 energetického zákona žalovaný dodal, že vlastní stavba vedení přenosové soustavy je prostorově v terénu vymezena právě kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení. Věcné břemeno se nezřizuje pro ochranné pásmo, které zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona. Rozsah věcného břemene je vymezen kolmým průmětem krajních vodičů budovaného vedení a přesné plošné určení věcného břemene je uvedeno v předmětném geometrickém plánu.
17. Poté žalovaný odkázal na společné povolení s tímto obsahem: „*Stavba představuje zejména změnu dokončené stavby, resp. (přestavbu) stávajícího dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2 x 400 kV V487/488. Vedení V487/488-vedení VER-VIT o celkové délce 79,3 km bude v převážné většině realizováno v trase stávajícího vedení (Dle Situačního výkresu širších vztahů trasa připravovaného vedení V487/488 v dotčených pozemcích kopíruje stávající trasu vedení, přičemž se nemění stožárová místa - počet stožárových míst na dotčených pozemcích zůstává stejný jako u dosavadního vedení 220kV). Pouze v krátkých úsecích před zaústěním do nových rozvodů Verněřov a Vítkov a v krátkém úseku v lokalitě Nadlesí je vedeno ve zcela nové trase. V úseku stávající trasy existuje zákonné věcné břemeno podle předpisů platných ke dni zřízení dosavadní stavby přenosové soustavy, a toto původní zákonné věcné břemeno zůstává v platnosti i pro připravovanou změnu stavby. V rámci změny stávající dokončené stavby, tedy v části*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stavby v trase stávajícího vedení V223/224, bude vedení rozšířeno o 7m na každou stranu od krajního vodiče stávajícího vedení.“ Šrafované plochy v geometrickém plánu jsou rozšířením vymezení krajních vodičů změněného vedení oproti stávajícímu vedení, přičemž neoznačený pruh mezi tímto rozšířením představuje plochu stávajícího vedení, kde nadále platí zákonné věcné břemeno podle ustanovení § 22 elektrizačního zákona, podle kterého byla existující stavba vedení přenosové soustavy povolena, a které není předmětem řízení. Žalovaný se nemusel vypořádat s již existujícím věcným břemenem, jelikož v tomto ohledu nebylo vyvlastnitem nic navrhováno, jehož záměrem bylo provést změnu stávající stavby přenosové soustavy. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 216/2008 (správně „2006“ – pozn. soudu).

18. Žalovaný dále uvedl, že znalecký posudek žalobce nepřipustně zahrnuje do ocenění věcného břemene i ochranné pásmo vedení, což je v rozporu se závazným předmětem žádosti vyvlastnitele a § 24 odst. 3 písm. e), odst. 4 a § 46 odst. 3 energetického zákona, kdy stavba vedení přenosové soustavy je prostorově v terénu vymezena kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení. Věcné břemeno se nezřizuje pro ochranné pásmo, které je vymezeno vně kolmých průmětů krajních vodičů vedení. Ochranné pásmo zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona. Žalovaný poukázal na to, že byl vázán rozsahem žádosti ve vztahu k rozsahu vyvlastnění podle § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění a že § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění není aplikovatelný, protože žalobce nebude nijak omezen v užívání pozemků odpovídajícím jejich druhovému určení v katastru nemovitostí. Žalobce ani o rozšíření rozsahu vyvlastnění v řízení nepožádal. Žalovaný dále odkázal na str. 169 a 170 společného povolení, protože námitky, zda se jedná o novou stavbu či změnu dokončené stavby, byly vzneseny již v tomto řízení. K nim ministerstvo uvedlo, že se jedná o změnu stávající a nikoliv o budování nové stavby, protože stavba představuje zejména změnu dokončené stavby, resp. změnu (přestavbu charakteru stavebních úprav) stávajícího dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2x400 kV V487/488 mezi transformovnou TR Vítkov až lomový bod R15 a výstavbu nového úseku vedení od lomového bodu R15 do nové transformovny TR Verněřov o celkové délce 79,2 km (SO 01), kdy toto nové dvojité vedení 2x400 kV V 487/488 bude nahrazovat stávající dvojité vedení 220 kV V223/224. Žalovaný odůvodnil veřejný zájem na omezení vlastnického práva žalobce a poukázal na to, že žalobce ve správním řízení nevznnesl žádné námitky.
19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
20. Ve vyjádření k rozšíření žaloby ze dne 12. 1. 2023 žalovaný uvedl, že se v řízení nezabýval znaleckým posudkem žalobce ani námitkami vyvlastnitele, jelikož tyto podklady budou podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění relevantní až v další části řízení, kde bude řešena náhrada za vyvlastnění. Námitky vyvlastnitele tak netvořily podklad napadeného rozhodnutí.

IV.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě, k replice žalobce a k rozšíření žaloby

21. Osoba zúčastněná na řízení jakožto vyvlastnitel nejprve zdůraznila, že žalobce ve správním řízení neuplatnil žádné námitky, a proto by soud k většině žalobních námitek neměl přihlížet.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

22. K doručení napadeného rozhodnutí s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2 As 62/2008-91, a ze dne 8. 1. 2020, č. j. 9 As 157/2018-78, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2022, č. j. 30 A 22/2022-208, vyvlastnitel uvedl, že geometrický plán je součástí správního spisu a žádný právní předpis nestanovuje, že geometrický plán měl být přiložen k napadenému rozhodnutí. Podle vyvlastnitel vyvlastňovací úřad netíží povinnost předkládat pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění přímo katastrálnímu úřadu, přičemž vkladová povinnost zatěžuje vyvlastnitel. Vyvlastnitel zaslal žalobci geometrický plán s návrhem smlouvy o zřízení věcného břemene a žalobce ho tedy má k dispozici. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, nelze na věc aplikovat z důvodu, že neřešil, zda je nutnou přílohou rozhodnutí o vyvlastnění geometrický plán, ale to, že geometrický plán nebyl doručen v zákonem povolené formě, resp. že vyvlastňovaný neměl možnost seznámit se s geometrickým plánem v zákonem stanovené formě – závěry Nejvyššího správního soudu by byly jiné, pokud by geometrický plán byl součástí spisu, vyvlastňovaný měl možnost se s ním seznámit a rozhodnutí o vyvlastnění by ho jako nutnou přílohu neuvádělo.
23. Dále vyvlastnitel uvedl, že běžně užívané sousloví *in personam* ve výroku napadeného rozhodnutí nemůže činit výkladové potíže, jelikož výrok je v odůvodnění výroku jasně vyložen. Rozsah věcného břemene je vymezen kolmým průmětem krajních vodičů budovaného vedení a přesné plošné určení věcného břemene je uvedeno v předmětném geometrickém plánu.
24. Rozsah žádosti vyvlastnitel, jímž byl žalovaný vázán, a výrok napadeného rozhodnutí nejsou v rozporu. Vyvlastnitel zdůraznil, že žalobce se žalobou nebrání proti zřízení věcného břemene napadeným rozhodnutím, ale požaduje zřízení věcného břemene v širším plošném rozsahu. Přitom platí, že vyvlastnitel je povinen v maximální možné míře šetřit práva vlastníků dotčených pozemků. I kdyby vyvlastnitel žádal o zřízení věcného břemene v nedostatečném rozsahu, bylo by jen na vyvlastniteli, aby takto vzniklou situaci v budoucnu řešil dohodou s žalobcem nebo v jiném řízení o vyvlastnění – o vadu napadeného rozhodnutí by však jít nemohlo a žalobce by to poškodit nemohlo (žalobce by se mohl proti užívání pozemku ze strany vyvlastnitel bez právního důvodu bránit podle obecných pravidel občanského práva).
25. Je nepodstatné, jak je plánovaná stavební činnost vyvlastnitel kvalifikována podle stavebního práva, kdy vyvlastňovací řízení se vede podle zákona o vyvlastnění, jehož předmětem není posuzování druhu stavby podle stavebního zákona. Žalovaný byl vázán společným povolením a žalobce měl hájit svá práva v řízení o vydání společného povolení.
26. Na pozemku žalobce je umístěno a provozováno existující vedení, s nímž je spojeno věcné břemeno dle § 22 elektrizačního zákona. Není pravdou, že by takové věcné břemeno bylo zřizováno bez náhrady. Změna dokončení trasy vedení podle společného povolení kopíruje trasu existujícího vedení a pozice existujících stožárů se nemění. Stávající vedení nebude zrušeno, ale dojde ke změně dokončené stavby a nepřerušnému umístění a provozování vedení přenosové soustavy (vyvlastnitel odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 216/2006). Znalecký posudek č. 6129-086/2022, předložený žalobcem ve správním řízení, je vadný, protože nesprávně vychází z toho, že existující vedení bude odstraněno a namísto něj budou vybudována dvě paralelní vedení 2 x 400 kV. Přitom ze společného

povolení je zřejmé, že jde o výstavbu jediného vedení, které ponese zdvojené vodiče.

27. Žalobce nepřipustně zahrnuje do rozsahu věcného břemene i ochranné pásmo vedení, které zatěžuje dotčené nemovitosti a jejich vlastníky přímo ze zákona. Vyvlastnitel poukázal na to, že ochranné pásmo zatěžuje nejen vlastníka dotčeného pozemku, ale okruh početně neomezených osob, a že žalobce bude moci svůj pozemek užívat jako zemědělskou půdu.
28. V podání ze dne 13. 1. 2023 vyvlastnitel k pozdější replice žalobce uvedl, že povolená stavba nezmění umístění stožáru na pozemku žalobce a že změněné stávající vedení ponese stejné množství vodičů. Vyvlastnitel rovněž uvedl, že náhrada za vyvlastnění včetně posouzení obsahu znaleckých posudků žalobce a vyvlastnitele bude předmětem až následující fáze vyvlastňovacího řízení. Vyvlastnitel dále poukázal na § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění a na to, že námitky účastníků vyvlastňovacího řízení nelze uplatňovat prostřednictvím znaleckých posudků. K rozšíření žaloby vyvlastnitel zopakoval, že znalecký posudek žalobce a námitky proti němu nesouvisejí s předmětem napadeného rozhodnutí a budou relevantní až v další části řízení, kde bude řešena náhrada za vyvlastnění.
29. Vyvlastnitel setrvale navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Replika žalobce

30. Žalobce rovněž podal repliku, ve které se nejprve vyjádřil k vyjádření žalovaného k žalobě, a to následovně.
31. Žalobce ve vztahu k určitosti výroku napadeného rozhodnutí konstatoval, že latina nemá ve výročí rozhodnutí místo, kdy poukázal na to, že rozhodující je srozumitelnost výroku rozhodnutí pro laika, bez ohledu na jeho právní zastoupení. Navíc rozhodnutí není určeno jen účastníkům řízení, ale i dalším osobám, neboť se zapisuje do katastru nemovitostí. Žalobce zdůraznil, že jádrem jeho námítky je skutečnost, že *plocha pozemku vymezená kolmým průmětem krajních vodičů vedení*, jak o ní hovoří výrok napadeného rozhodnutí, je ve skutečnosti větší než plošný rozsah, který žalovaný uvedl u jednotlivých žalobcových pozemků.
32. Ke stávajícímu věcnému břemenu žalobce zdůraznil, že žalovaný byl povinen podle § 3 zákona o vyvlastnění zkoumat, zda vyvlastnitelem uvedený záměr odpovídá navrhovanému rozsahu vyvlastnění – pokud by takto zjistil, že vyvlastňovaný bude záměrem dotčen ve větším rozsahu, než který navrhuje vyvlastnitel, měl by návrh zamítnout. Přitom v posuzované věci není pochyb o tom, že realizací záměru bude žalobce omezen ve větším rozsahu, než který navrhoval vyvlastnitel. Žalovaný měl zkoumat, zda v případě demontáže stávajícího přenosového vedení nedojde k zániku věcného břemene vzniklého podle elektrisačního zákona, protože nově jde o zásadní stavbu energetické infrastruktury, stávající vodiče mají být zdvojnásobeny, stejně jako napětí vodičů, a při výstavbě mají být užity zcela jiné typy stožárů na jiných stožárových místech. Jelikož jde o zcela novou stavbu přenosové soustavy, byl vyvlastnitel povinen k ní získat i zcela nový právní titul v celé ploše.
33. Žalobce uvedl, že nebyl v řízení pasivní, protože své námitky vznesl formou předložení znaleckého posudku, který odráží jak výši náhrady za vyvlastnění, tak i náhled žalobce na rozsah omezení jeho vlastnického práva. Žalobce zdůraznil, že ochranné pásmo vedení ho bude zatěžovat v příčinné souvislosti s vyvlastněním a náhrada mu tak musí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

být poskytnuta za celé faktické omezení vlastnického práva.

34. Žalobce se dále ve své replice vyjádřil k vyjádření vyvlastnitel, a to následovně.
35. Podle žalobce není soud při posouzení důvodnosti jeho žalobních námitek vázán § 82 odst. 3 správního řádu. Žalobce je oprávněn jako žalobní body uplatnit námitky bez ohledu na to, zda je vznesl ve správním řízení.
36. Žalobce připustil, že jeho znalec chybně vycházel ze zřízení dvou paralelních vedení, ale šlo o nepodstatný omyl, protože samotné měření a výpočty znalce byly správné. Podle žalobce je znalecký posudek dostatečně ilustrativní ohledně dotčení žalobcových pozemků zamýšleným záměrem, kdy šlo o důkaz směřující zejména k náhradě za vyvlastnění, o níž soud v této fázi zatím nerozhoduje.
37. Žalobce se vymezil proti stanovisku vyvlastnitel, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže způsobit to, že by věcné břemeno bylo vyvlastněno v nedostatečném plošném rozsahu. Žalobce argumentoval tím, že by takový zásah do jeho práv nemohl být učiněn ve veřejném zájmu, protože by pro naplnění záležitosti veřejného zájmu nemohl postačit. Podle žalobce vyvlastnitel vychází z toho, že je to vyvlastnitel, kdo rozhoduje o míře omezení vlastnického práva vlastníka prostřednictvím svého návrhu na vyvlastnění, protože jeho návrh nelze překročit, i kdyby svým záměrem omezil vlastníka fakticky více, než v jakém rozsahu omezení za náhradu navrhuje. Žalobce s tím nesouhlasil a poukázal na to, že nelze po vlastníkově požadovat, aby se až po zřízení nedostatečného věcného břemene bránil prostředky práva občanského. Podle žalobce by jinak došlo k zásahu do vlastnického práva protiústavně, aniž by bylo pro naplnění veřejného zájmu tohoto omezení zapotřebí. Návrh vyvlastnitel tak měl postihnout plnou plochu pozemků, v níž bude žalobce záměrem dotčen a omezen ve vlastnickém právu. Pokud jej pak vyvlastnitel na podkladě námitek žalobce neupravil, měl být jeho návrh zamítnut.
38. Žalobce nesouhlasil ani s názorem vyvlastnitel, že vyvlastňovací úřad je vázán vydaným pravomocným povolením podle stavebního zákona, a to s ohledem na ústavní rozměr vyvlastnění. Protože vyvlastňovací úřad rozhoduje o omezení základního práva vlastníka pozemku, dochází k rozhodování mimo rámec oprávnění vyvlastnitel stavět podle práva veřejného, které s omezením vlastnického práva vyvlastňovaného nemá nic společného. Nelze proto dogmaticky vycházet z toho, co o stavbě usoudil specializovaný stavební úřad pro liniové stavby, a vyvlastňovací úřad má povinnost, je-li toho pro posouzení podmínek pro vyvlastnění třeba, zodpovědět příslušné předběžné otázky samostatně – v daném případě, zda fakticky jde či nejde o zřízení nové stavby přenosové soustavy. Absence takového posouzení z pohledu žalobce znamená nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce se v tomto řízení nedomáhá revize pravomocného stavebního povolení, ale tvrdí, že vyvlastňovací úřad neměl rozhodovat jen v mezích tohoto povolení, ale měl činit vlastní skutkové a právní úvahy.

VI.

Doručení napadeného rozhodnutí jako podmínka řízení

39. Vzhledem k prvnímu žalobnímu bodu se soud zabýval doručením napadeného rozhodnutí žalobci.
40. Podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ke správnímu soudu je vázáno na oznámení tohoto rozhodnutí. Nedostatek řádného doručení rozhodnutí žalobci brání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přezkoumání napadeného správního rozhodnutí správním soudem. Jestliže by byla žaloba přes tuto vadu doručení správního rozhodnutí podána, chyběla by podmínka řízení před soudem. Šlo by však o vadu odstranitelnou. Soud musí v takovém případě uložit usnesením žalovanému doplnit spis o doklad o doručení napadeného rozhodnutí, přičemž teprve od okamžiku řádného doručení napadeného rozhodnutí žalobci začne žalobci plynout lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body dle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004-78, publ. ve Sb. NSS pod č. 450/2005, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, bod 8).

41. Soud proto vyzval žalovaného výzvou ze dne 2. 11. 2022, č. j. 57 A 89/2022-14, k prokázání doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Žalovaný podáním ze dne 11. 11. 2022 soudu sdělil, že předmětný geometrický plán žalobci spolu s napadeným rozhodnutím nedoručoval, protože předmětný geometrický plán není ani přílohou ani nedílnou součástí napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak potvrdil tvrzení žalobce, že mu žalovaný doručil napadené rozhodnutí bez předmětného geometrického plánu.
42. Z výroku I napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vlastnické právo žalobce má být omezeno věcným břemenem pouze u části pozemku č. Xa, vymezené předmětným geometrickým plánem. Jinými slovy, rozsah omezení vlastnického práva žalobce nelze zjistit jinak než z předmětného geometrického plánu. Bez geometrického plánu není výrok I napadeného rozhodnutí určitý.
43. Otázka, jak lze řádně doručit účastníkovi geometrický plán, vymezující rozsah omezení vlastnického práva k části pozemku, byla již vyřešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, bodech 13, 14, 16 a 17, tak, že geometrický plán nelze konvertovat do elektronické podoby a je neoddelitelnou součástí listiny, na podkladě které má být proveden zápis do katastru, je-li třeba předmět zápisu zobrazit do katastrální mapy (v těchto případech nelze uvažovat o doručení v materiálním smyslu).
44. V projednávané věci, stejně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem, bylo napadeným rozhodnutím zřízeno věcné břemeno *k části pozemku* žalobce, identifikovaného číslem parcelním, v rozsahu předmětného geometrického plánu. Proto rozsah omezení vlastnického práva žalobce nelze zjistit jinak než z předmětného geometrického plánu. Jedině předmětný geometrický plán umožňuje identifikovat část pozemku žalobce jako samostatný předmět napadeného rozhodnutí.
45. Vzhledem k § 7 odst. 3, § 11 odst. 1 písm. c), § 15 odst. 1 a § 48 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „*katastrální zákon*“), a § 5 odst. 1 věty druhé, § 16 odst. 1 písm. b) a § 79 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 357/2013 Sb., katastrální vyhláška, má soud za to, že k návrhu na vklad věcného břemene vzniklého napadeným rozhodnutím do katastru nemovitostí je nutné předložit napadené rozhodnutí spojené s předmětným geometrickým plánem, neboť se zapisované věcné břemeno týká části pozemku. Předmětný geometrický plán se podle výslovné úpravy katastrálního zákona považuje za neoddelitelnou součást napadeného rozhodnutí. Předmětný geometrický plán je totiž třeba zobrazit do katastrální mapy, a to konkrétně hranice rozsahu věcného břemene k části pozemku žalobce.
46. Uvedené závěry podporuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- č. j. 7 As 2/2013-39 (podle něhož, bylo-li věcné břemeno zřízeno k celým a nikoli částem pozemků, vyznačených v katastru nemovitostí, je rozhodnutí i bez geometrického plánu určité) a judikatura civilních soudů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2022, sp. zn. 20 Cdo 588/2022, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021).
47. Jelikož předmětný geometrický plán jako jediný definuje rozsah omezení vlastnického práva žalobce založeného napadeným rozhodnutím, tak pro řádné doručení napadeného rozhodnutí žalobci bylo nezbytné, aby bylo žalobci doručeno nejen jeho písemné vyhotovení, ale i předmětný geometrický plán v listinné formě, který tvoří jeho obsahovou součást. Proto dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalobci řádně doručeno ke dni podání žaloby nebylo a uložil žalovanému usnesením ze dne 16. 11. 2022, č. j. 57 A 89/2022-38, povinnost napadené rozhodnutí řádně doručit žalobci. Napadené rozhodnutí pak bylo žalobci řádně doručeno dne 6. 12. 2022, jak vyplývá z doručky doložené soudem žalovaným. Teprve od okamžiku řádného doručení napadeného rozhodnutí žalobci začala žalobci plynout jednoměsíční lhůta k případnému rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo k rozšíření o další žalobní body dle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004-78, publ. ve Sb. NSS pod č. 450/2005, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, bod 8). Tato jednoměsíční lhůta v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynula dne 6. 1. 2023, kdy žalobce včasným podáním ze dne 2. 1. 2023 podanou žalobu rozšířil o další žalobní body. Vzhledem k popsanému postupu soudu nemohl vést první žalobní bod ke zrušení napadeného rozhodnutí tak, jak navrhoval žalobce v žalobě.
48. Ve vyjádřeních k žalobě ve vztahu k doručení napadeného rozhodnutí žalovaný i osoba zúčastněná na řízení odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2 As 62/2008-91, a ze dne 8. 1. 2020, č. j. 9 As 157/2018-78.
49. V rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2 As 62/2008-91, Nejvyšší správní soud před čtrnácti lety řešil opravu chyby v katastru nemovitostí na půdorysu původního katastrálního zákona č. 344/1992 Sb. Šlo tedy o jiný předmět řízení za účinnosti jiné právní úpravy než v nyní projednávané věci. Soud poukazuje na to, že otázka, zda má být geometrický plán, na nějž odkazuje civilní rozsudek, jeho nedílnou součástí, byla následně řešena s opačným závěrem Nejvyšším soudem (srov. již citovaná usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2022, sp. zn. 20 Cdo 588/2022, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021). Přímo ve vztahu k mezitímnímu rozhodnutí o vyvlastnění pak byla sporná otázka posouzena citovaným recentním rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, který zdejší soud svým procesním postupem následoval.
50. V rozsudku ze dne 8. 1. 2020, č. j. 9 As 157/2018-78, sice kasační soud neřešil doručování rozhodnutí o vyvlastnění, nicméně dospěl k závěru, že geometrický plán nemusel být pevně spojen s rozhodnutím o vyvlastnění. Opačný závěr však Nejvyšší správní soud zaujal v novějším citovaném rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, a proto zdejší soud vycházel z něj.
51. Pokud osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě na podporu závěru o nepotřebnosti doručování geometrického plánu citovala body 113 a 190 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2022, č. j. 30 A 22/2022-208, pak právě

tento rozsudek byl zrušen opakovaně citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, vzhledem k nesprávnému posouzení doručení rozhodnutí o vyvlastnění bez geometrického plánu. Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové pro nezákonnost zrušil a uložil mu, aby správnímu orgánu uložil povinnost řádně doručit rozhodnutí. Z argumentace zrušeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2022, č. j. 30 A 22/2022-208, tudíž nelze vycházet.

52. K další argumentaci žalovaného a osoby zúčastněné na řízení v jejich vyjádřeních k žalobě ve vztahu k doručení napadeného rozhodnutí uvádí soud následující.
53. Není pravdou, že by vkladová povinnost zatěžovala pouze vyvlastnítele, neboť podle § 13 katastrálního zákona je oprávněn podat návrh na vklad věcného břemene do katastru nemovitostí jak vyvlastnitel, tak i žalobce.
54. Jakkoli není explicitně stanovena žádným právním předpisem správnímu orgánu povinnost doručit účastníkovi řízení rozhodnutí spolu s geometrickým plánem v případě, že nelze docílit zápisu věcných práv z rozhodnutí do katastru nemovitostí bez geometrického plánu, vyplývá tato povinnost z § 48 odst. 1 katastrálního zákona, podle něž je geometrický plán neoddělitelnou součástí listiny, podle které má být proveden zápis do katastru, je-li třeba předmět zápisu zobrazit do katastrální mapy. Povinnost správního orgánu v takovém případě doručit rozhodnutí spolu s geometrickým plánem potvrdil Nejvyšší správní soud v bodě 14 již opakovaně citovaného rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, kde výslovně uvedl, že *geometrický plán je součástí mezitímního rozhodnutí*, pokud určuje výrok rozhodnutí, a navíc je neoddělitelnou součástí rozhodnutí podle katastrálního zákona.
55. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení rovněž argumentovali, že geometrický plán byl součástí spisu, že se s ním žalobce mohl seznámit při ústním jednání a že byl geometrický plán zaslán žalobci vyvlastnítelem přílohou návrhu smlouvy o zřízení věcného břemene dne 22. 12. 2021. Nejvyšší správní soud však v bodě 17 rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, výslovně uvedl, že o doručení geometrického plánu v materiálním smyslu nelze uvažovat. Důvod tohoto závěru je zřejmý z bodu 14 citovaného rozsudku – jde o neoddělitelnou součást rozhodnutí, kterou je nutno předložit při zápisu do katastru nemovitostí.
56. Napadeným rozhodnutím bylo správním orgánem autoritativně omezeno věcné právo žalobce a rozsah, v jakém k tomu došlo, byl zjiitelný jen z předmětného geometrického plánu. Žalobce je oprávněn požádat o zápis práv z napadeného rozhodnutí do katastru nemovitostí, avšak zápisu nedocílí, pokud katastrálnímu úřadu nepředloží originál geometrického plánu. V projednávané věci proto nemohlo být relevantní, že se žalobce s obsahem předmětného geometrického plánu seznámil nebo se seznámit mohl (např. nahlédnutím do správního spisu). Ani případným doručením předmětného geometrického plánu žalobci spolu s návrhem smlouvy o zřízení věcného břemene několik měsíců před zahájením vyvlastňovacího řízení nevznikla žalobci povinnost originál geometrického plánu opatrovat pro případ, že ho v budoucnu možná bude potřebovat v řízení před katastrálním úřadem. Soud uzavírá odkazem na bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, podle něž za řádné doručení takového geometrického plánu nelze považovat doručení jeho prosté kopie.

57. Argumentovala-li osoba zúčastněná na řízení tím, že v rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022-93, Nejvyšší správní soud neřešil, zda je nutnou přílohou rozhodnutí o vyvlastnění geometrický plán, ale to, že geometrický plán nebyl doručen v zákonem povolené formě, resp. že vyvlastňovaný neměl možnost seznámit se s geometrickým plánem v zákonem stanovené formě, nelze jí přisvědčit. V bodě 14 Nejvyšší správní soud vyložil, že geometrický plán k části pozemku je *součástí* mezitímního rozhodnutí o vyvlastnění. Z tohoto východiska pak vyplývalo, že musel být účastníkům doručen spolu s mezitímním rozhodnutím, kdy bylo nutno zaujmout závěr, jakým způsobem lze geometrický plán doručovat. Nejvyšší správní soud tedy řešil vztah geometrického plánu a mezitímního rozhodnutí (dospěl k závěru, že je jeho součástí), a proto se zabýval jeho doručováním. Východisko osoby zúčastněné na řízení, že důvodem rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo to, že se vyvlastňovaný neměl možnost s geometrickým plánem v zákonné formě seznámit, neodpovídá odůvodnění rozsudku – Nejvyšší správní soud řešil doručování mezitímního rozhodnutí, pokud je jeho výrok určen geometrickým plánem, a výslovně uvedl, že nelze uvažovat o doručení v materiálním smyslu.
58. Podle osoby zúčastněné na řízení by závěry Nejvyššího správního soudu byly jiné, pokud by geometrický plán byl součástí spisu, vyvlastňovaný měl možnost se s ním seznámit a rozhodnutí o vyvlastnění by ho jako nutnou přílohu neuvádělo a jen by na něj odkazovalo. Z bodu 1 rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2022, č. j. 30 A 22/2022-208, který Nejvyšší správní soud přezkoumával, lze zjistit, že tam napadené mezitímní rozhodnutí se týkalo částí pozemků, oddělených ve výroku specifikovanými geometrickými plány. Šlo tedy o situaci zcela shodnou s nyní projednávanou věcí. Tvzení osoby zúčastněné na řízení, že v nyní projednávané věci, na rozdíl od věci řešené Nejvyšším správním soudem, mezitímní rozhodnutí na geometrický plán jen odkazovalo a neuvedlo ho jako nutnou přílohu, tudíž nelze přisvědčit.

VII.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

59. Za účelem dokazování nebylo zapotřebí jednání nařizovat. Žalobce v žalobě a osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě sice navrhli k důkazu určité listiny, avšak všechny navržené listiny, s výhradou uvedenou v následující větě, byly součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud dodává, že neprovedl důkaz navržený osobou zúčastněnou na řízení v jejím vyjádření k žalobě (právní analýza sekce energetiky Ministerstva průmyslu a obchodu ČR ze dne 8. 3. 2022, č. j. MPO 22908/22/41100/41000), neboť jeho provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby. Navržený důkaz nesměřoval k prokázání žádného skutkového tvrzení osoby zúčastněné na řízení, nýbrž obsahoval obecnou právní argumentaci - předmět navrženého důkazního prostředku se tedy míjel s předmětem dokazování v této věci. K výkladu právních předpisů, potřebnému pro posouzení důvodnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, je povolán správní soud, přičemž osoba zúčastněná na řízení nebyla nijak omezena ve vznášení právní argumentace prostřednictvím svých podání.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

60. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení s tímto postupem vyslovili výslovný souhlas ve svých podáních ze dne 10. 11. 2022 a 11. 11. 2022, rozhodl soud o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

VIII.

Posouzení věci soudem

61. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během jednoměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 2 odst. 2 věty první liniového zákona. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné.
62. Řízení o žalobě žalobce bylo kromě soudního řádu správního regulováno speciální právní úpravou, konkrétně liniovým zákonem. Podle § 2 odst. 2 věty první liniového zákona byla lhůta pro podání žaloby zkrácena na polovinu. Podle § 2 odst. 4 liniového zákona byl soud povinen rozhodnout o všech žalobních bodech. Konečně § 4a odst. 3 liniového zákona stanoví, že o žalobě proti mezitímnímu rozhodnutí rozhodne soud ve lhůtě 60 dnů.
63. Soud má všechny podmínky řízení o žalobě žalobce tak, jak vyplývají z liniového zákona, zákona o vyvlastnění a ze soudního řádu správního, za splnění.
64. Žaloba byla přípustná, protože napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění, kdy podle § 3 odst. 1 liniového zákona ve spojení s § 28 odst. 1 zákona o vyvlastnění právě takové právní rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu v soudním řízení správním vedeném podle § 65 a násl. s. ř. s.
65. Žaloba podaná dne 31. 10. 2022 byla i včasná, když byla podána ještě před řádným doručením napadeného rozhodnutí (k tomu došlo až v průběhu soudního řízení, a to dne 6. 12. 2022 – v podrobnostech viz výše bod 47 tohoto rozsudku). Navíc, žaloba by byla včasná, i kdyby soud považoval za datum doručení napadeného rozhodnutí den, kdy bylo zástupci žalobce doručeno toliko napadené rozhodnutí bez geometrického plánu, neboť k tomu došlo dne 30. 9. 2022. Lhůta k podání podle § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 2 odst. 2 věty první liniového zákona činila jeden měsíc, a proto by uplynula v souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. dne 31. 10. 2022 (den 30. 10. 2022 připadl na neděli).
66. Soud tedy přistoupil k věcnému přezkumu žaloby žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
67. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
68. Podle § 1 odst. 1 liniového zákona tento zákon upravuje *postupy při přípravě, umístování a povolování staveb energetické infrastruktury, při získávání práv k pozemkům a stavbám potřebných pro uskutečnění uvedených staveb a uvádění těchto staveb do užívání s cílem urychlit jejich majetkoprávní přípravu, umístování, povolování a povolování jejich užívání, jakož i vydávání podmiňujících podkladových správních rozhodnutí, a urychlení následného soudního přezkumu všech správních rozhodnutí v souvislosti s těmito stavbami. Tento zákon dále upravuje v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropské unie*

[Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 347/2013 ze dne 17. 4. 2013, kterým se stanoví hlavní směry pro transevropské energetické sítě a kterým se zrušuje rozhodnutí č. 1364/2006/ES a mění nařízení (ES) č. 713/2009, (ES) č. 714/2009 a (ES) č. 715/2009] *výkon státní správy a postup při povolování projektů společného zájmu.*

69. Podle § 1 odst. 4 písm. a) liniového zákona se *vybranými stavbami energetické infrastruktury rozumí stavby a zařízení přenosové soustavy.*
70. Ustanovení § 3 odst. 1 liniového zákona stanoví, že *pro omezení práv k pozemkům potřebným pro uskutečnění energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací platí zákon o vyvlastnění, pokud liniový zákon nestanoví jinak.*
71. Podle § 4a odst. 1 liniového zákona platí, že *dospěje-li vyvlastňovací úřad ve vyvlastňovacím řízení, které se týká práva k pozemku potřebného k uskutečnění stavby energetické infrastruktury vymezené v územním rozvojovém plánu nebo v zásadách územního rozvoje a uvedené v příloze k tomuto zákonu, k závěru, že podmínky pro vyvlastnění jsou s výjimkou určení výše náhrady za vyvlastnění splněny, vydá na žádost vyvlastnítele mezitímní rozhodnutí obsahující výroky podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění.*
72. Řízení o žádosti vyvlastnítele je upraveno v zákoně o vyvlastnění.
73. Podle § 18 odst. 2 zákona o vyvlastnění *musí žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení obsahovat kromě náležitostí stanovených zvláštním právním předpisem zejména a) označení pozemku nebo stavby, jichž se vyvlastnění týká, a práv třetích osob na nich váznoucích, b) doložení skutečností nasvědčujících tomu, že byly splněny podmínky pro vyvlastnění (§ 3 až 5), c) údaj o tom, jakého vyvlastnění se vyvlastnitel domáhá, a d) údaj o tom, v jaké lhůtě a jakým způsobem vyvlastnitel zahájí uskutečňování účelu vyvlastnění. Pokud vyvlastnitel navrhuje vyvlastnit část pozemku, připojí podle § 18 odst. 3 zákona o vyvlastnění k žádosti kromě katastrální mapy též geometrický plán ve trojím vyhotovení.*
74. Podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění se stanoví *náhrada na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastňovaného, pokud jej vyvlastňovaný předloží vyvlastňovacímu úřadu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy bylo vyvlastňovanému doručeno uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení, v opačném případě se náhrada stanoví na základě znaleckého posudku podle § 5 odst. 2 písm. a) vyhotoveného na žádost vyvlastnítele; ustanovení § 10 odst. 4 tím není dotčeno.*
75. Vyvlastňovací úřad v souladu s § 22 odst. 1 zákona o vyvlastnění *nařídí ústní jednání, o němž uvědomí účastníky řízení nejméně 15 dnů před jeho konáním. Námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřiblíží - o tomto následku musí být účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení (viz § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění).*
76. Podle § 24 odst. 2 zákona o vyvlastnění *vyvlastňovací úřad rozhodne samostatnými výroky o vyvlastnění práv k pozemku nebo ke stavbě a o náhradě za vyvlastnění, dospěje-li k závěru, že podmínky pro vyvlastnění jsou splněny.*
77. Podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění *výroky o vyvlastnění práv k pozemku nebo ke stavbě vyvlastňovací úřad*
a) rozhodne o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. zrušení nebo omezení práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě, jichž se vyvlastnění týká, nebo
 2. omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě zřízením věcného břemene ve prospěch vyvlastnítele a vymezení jeho obsah, anebo
 3. odnětí vlastnického práva vyvlastňovaného k pozemku nebo ke stavbě a o jeho přechodu na vyvlastnítele,
- b) rozhodne, vyžaduje-li to veřejný zájem, která práva spojená s pozemkem, stavbou nebo jejich částí vyvlastněním nezaniknou,
- c) určí, v jaké lhůtě je vyvlastnitel povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění; lhůta nesmí být delší než 2 roky od právní moci rozhodnutí.

(i) Vady výroku I napadeného rozhodnutí

78. Jak bylo výše vyloženo, žalovaný měl podle § 3 odst. 1 liniového zákona ve spojení s § 24 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o vyvlastnění v napadeném rozhodnutí rozhodnout o omezení vlastnického práva žalobce a vymežit jeho obsah. Aby byl výrok I napadeného rozhodnutí určitý, musel obsahovat údaje o tom, jaká nemovitá věc je věcným břemenem zatížena, v čí prospěch a v jakém rozsahu. Slovy § 1257 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jde o specifikaci, která věc byla služebností věcného břemene zatížena, ve prospěch koho a co je povinen vlastník zatížené věci trpět nebo čeho je povinen se zdržet. Byly-li takové údaje z výroku I napadeného rozhodnutí zjistitelné, byl výrok určitý a nemohl být nejasný tak, jak tvrdil žalobce.
79. Soud z výroku I napadeného rozhodnutí zjistil, že tento výrok všechny zákonem požadované údaje obsahuje. Je z něj zcela zřejmé, že nemovitou věcí, která má být rozhodnutím zatížena věcným břemenem, je část pozemku č. Xa vymezená předmětným geometrickým plánem, přičemž z předmětného geometrického plánu je rozsah zatížené části pozemku č. Xa jednoduše identifikovatelný. Jde o dva červeně vyšrafované čtyřúhelníky - dva pruhy o celkové výměře 8 767, 6 m² přetínající pozemek č. Xa. Pochybnosti o tom, jaká část pozemku č. Xa je věcným břemenem zatížena, vzhledem k předmětnému geometrickému plánu nemohou vznikat. Identifikaci části pozemku a předmětného geometrického plánu žalovaný ve výroku I napadeného rozhodnutí i zdůraznil tučným písmem.
80. Žádné nejasnosti soud nenalezl ani ve vztahu k údaji o oprávněném ze zřízeného věcného břemene. Žalovaný ve výroku I napadeného rozhodnutí uvedl (a zdůraznil to opět tučným písmem), že věcné břemeno je zřízeno ve prospěch ČEPS, a. s., kterou specifikoval i identifikačním číslem a sídlem. Pochybnosti o osobě, které věcné břemeno svědčí, jsou vyloučeny.
81. Výrok I napadeného rozhodnutí je určitý, i pokud jde o specifikaci toho, co je povinen žalobce a každý další vlastník zatížené části pozemku č. Xa strpět - konkrétně *umístění, provedení a provozování stavby přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“*. Z výroku I napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že vlastník pozemku musí strpět to, že na jeho pozemku bude umístěna, provedena a provozována stavba přenosové soustavy identifikovaná odkazem na společné povolení.
82. Soud tudíž shledal, že výrok I napadeného rozhodnutí je určitý a srozumitelný.
83. Žalobce v první řadě namítal, že věcné břemeno bylo zřízeno *in personam*, přičemž *povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pozemku. Úředním jazykem České republiky je čeština, a užil-li správní orgán takto latinský jazyk, stal se podle žalobce výrok napadeného rozhodnutí nejasným, zvláště pokud má na podkladě napadeného rozhodnutí být proveden zápis do veřejného seznamu.

84. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný byl povinen napadené rozhodnutí vyhotovit v českém jazyce (srov. § 16 odst. 1 věta první správního řádu), avšak nelze s ním již souhlasit v tom, že v důsledku použití sousloví *in personam* je výrok I napadeného rozhodnutí neurčitý. Jak bylo výše vyloženo, obligatorní údaje ve vztahu k charakteristice zřizovaného věcného břemene výrok obsahuje a tyto žádné nejasnosti nevyvolávají.
85. Termín *in personam* je běžně v odborných právnických textech používán a jeho obsah je odborné veřejnosti znám. „*V určení oprávněného subjektu spočívá základní rozlišení věcných břemen: Věcná břemena působící in rem (oprávněným subjektem je vždy vlastník věci, proto není právně relevantní změna vlastníka ve vztahu k další existenci věcného břemene a subjektem práva korespondujícího věcnému břemeni se stává sukcesor původního oprávněného) a věcná břemena působící in personam (oprávněný subjekt je určen zcela konkrétně a právo svědčí pouze jemu - proto je existence tohoto druhu věcných břemen spojena s existencí oprávněného subjektu). Věcná břemena působící in personam uspokojují zájmy individualizovaného subjektu, zatímco u věcných břemen působících in rem jsou uspokojovány takové zájmy, které bude mít každý vlastník věci, neboť tyto zájmy souvisí s objektivní možností realizace užité hodnoty věci.*“ (FIALA, Josef. Věcná břemena. In: HENDRYCH, Dušan a kol. Právníký slovník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009.) Termín *in personam* je v souvislosti s věcnými břemeny užíván i judikaturou – např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 22 Cdo 5342/2007: „Podle § 166 OZ věcná břemena omezují vlastníka nemovité věci ve prospěch jiného tak, že je povinen něco trpět, něčeho se zdržet nebo něco činit. Práva odpovídající věcným břemenům jsou spojena buď s vlastnictvím určité věci, nebo patří určité osobě. Povinným subjektem je vždy vlastník nemovitosti, který je povinen něco trpět nebo něčeho se zdržet nebo něco konat, a tomu odpovídající právo svědčí buď určité osobě - působí *in personam* nebo vlastníku nemovitosti - působí *in rem*. Jestliže se oprávněná osoba stane vlastníkem nemovité věci věcným břemenem zatížené, věcné břemeno spojením práva s povinností v jedné osobě zaniká. Zánik věcného břemene splnutím povinnosti vlastníka nemovitosti věcným břemenem zatížené (služebné nemovitosti) s právem osoby z věcného břemene oprávněné (věcné břemeno *in personam*) nebo právem vlastníka panující nemovitosti, které věcné břemeno svědčí (věcné břemeno *in rem*), občanský zákoník výslovně neupravuje. Analogicky lze použít § 333 OZ, podle kterého splyne-li jakýmkoliv způsobem právo s povinností (závazkem) v jedné osobě, zanikne právo i povinnost, nestanoví-li zákon jinak.“ Nebo v rozsudku ze dne 21. 2. 2017 sp. zn. 21 Cdo 1575/2016, bod 17, Nejvyšší soud uvedl: „Z citovaných ustanovení vyplývá, že věcná břemena spočívají v omezení vlastníka nemovitosti vedoucím k prospěšnému využívání nemovitosti jiného konkrétního vlastníka, anebo k prospěchu určité fyzické nebo právní osoby. Toto omezení je spjato se zatíženou nemovitostí tak, že na jeho trvání nemá vliv ani změna vlastnického práva; zatížení přímo z povahy věci sleduje nemovitost, na které lpí. Práva z věcných břemen jsou omezená věcná užívací práva k cizí nemovité věci, jimž odpovídá závazek vlastníka této věci ve prospěch jiného něco trpět, něčeho se zdržet anebo něco konat. Podle určení oprávněného subjektu se rozlišují věcná břemena působící *in rem* a věcná břemena působící *in personam*. V případě věcných břemen *in rem* je oprávněný subjektem, který má

vlastnické právo k věci (panující nemovitosti), v jejíž prospěch bylo věcné břemeno zřízeno. Oprávnění z takového věcného břemene má právo vykonávat každý vlastník panující nemovitosti (změnou jejího vlastníka právo odpovídající věcnému břemenu nezaniká) a rovněž nový vlastník zatížené nemovitosti vstupuje do právního postavení svého předchůdce, a to bez ohledu na právní titul zakládající převod nebo přechod vlastnického práva. Je-li věcné břemeno zřizováno ve prospěch konkrétní osoby (in personam), vystupuje do popředí potřeba oprávněného, jehož ekonomické nebo jiné zájmy jsou prostřednictvím věcného břemene uspokojovány; takové věcné břemeno proto zásadně zaniká nejpozději smrtí nebo zánikem oprávněné osoby (srov. § 151p odst. 4 obč. zák.).“ S pojmem in personam pracuje i judikatura Nejvyššího správního soudu – např. rozsudek ze dne 28. 1. 2021, č. j. 3 As 208/2019-69, bod 26, nebo rozsudek ze dne 29. 10. 2019, č. j. 3 As 198/2017-51, bod 24.

86. Právnímu odborníkovi muselo být z napadeného rozhodnutí zřejmé, že věta „*věcné břemeno se zřizuje in personam*“ poté, co v předchozí části výroku I napadeného rozhodnutí bylo výslovně stanoveno, že se věcné břemeno zřizuje „*ve prospěch ČEPS, a. s.*“, znamená jen zdůraznění toho, že oprávněným ze zřízeného věcného břemene je subjekt ČEPS, a. s. Jinými slovy, zánikem vyvlastnitel zanechává i věcné břemeno, jehož oprávněný není spojen s vlastnictvím žádné nemovité věci. Napadeným rozhodnutím tedy nebylo zřízeno věcné břemeno *in rem* (oprávněný subjekt je závislý na vlastnickém právu k určité panující nemovitosti a věcné břemeno nezávisí na jeho existenci), nýbrž bylo zřízeno věcné břemeno *in personam* (oprávněný subjekt není závislý na vlastnickém právu k určité panující nemovitosti a věcné břemeno závisí na jeho existenci). Proto sousloví *in personam* ve výroku I napadeného rozhodnutí nemohlo vést k závěru o neurčitosti výroku – šlo o pouhé vysvětlení, zdůraznění, které nic nezměnilo na jednoznačném ustanovení osoby oprávněné z věcného břemene – ČEPS a. s.
87. Žalobce byl navíc v řízení před žalovaným zastoupen advokátem Mgr. Karlem Touschkem, kterému by měl být předmětný latinský právní termín užitý v napadeném rozhodnutí zřejmý. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č. j. 8 Afs 16/2007-705, kde se kasační soud věnoval rozhodnutí, které obsahovalo v záhlaví latinské pojmy *Causae meritum*, *Acta* a *Causae Cognitio*, a dospěl k závěru, že „[o]d Nejvyššího správního soudu nelze spravedlivě požadovat, aby této námitce přisvědčil, neboť účastník řízení je zastoupen advokátem, jež by těmto pojmům rozumět měl a mohl je tudíž klientovi osvětlit, navíc jak stěžovatel uvádí v samotné námitce, tyto „*názvy, které strukturují text odůvodnění*“ mají pouze usnadňovat orientaci v textu. Pokud ji tedy neusnadnily, nesplnily sice svůj účel, v žádném případě však nezaložily významnou vadu řízení neb jimi nebylo zasaženo do práv stěžovatele.“
88. Soud tedy nepřisvědčil žalobci, že by neurčitost výroku I napadeného rozhodnutí způsobilo užití sousloví *in personam* a že by nebylo zřejmé, co jím žalovaný myslel (ostatně sám žalobce v žalobě argumentuje termíny *ad rem* a *ad personam*). Soud uzavírá, že z výroku I napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, že oprávněnou osobou ze zřízeného věcného břemene je ČEPS, a. s., aniž by otázku oprávněné osoby bylo způsobilé zpochybnit použití sousloví *in personam*. Toto bylo jasné i právnímu laikovi. Právnímu odborníkovi použité sousloví jen potvrdilo to, co již z předchozích tučně vtištěných pasáží výroku napadeného rozhodnutí zjistil. Soud dodává, že vhodnější by jistě bylo, kdyby žalovaný ve výroku rozhodnutí latinské sousloví nepoužil – zapotřebí

nebylo a jde o cizojazyčný výraz.

89. Argumentoval-li žalobce větou z výroku I napadeného rozhodnutí, že *povinnosti vyplývající z věcného břemene přecházejí na každého dalšího vlastníka dotčeného pozemku*, jde o vyjádření základní charakteristiky institutu věcných břemen, kterou pregnantně vyjádřil Nejvyšší soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 21. 2. 2017 sp. zn. 21 Cdo 1575/2016, bod 17: *Toto omezení je spjato se zatíženou nemovitostí tak, že na jeho trvání nemá vliv ani změna vlastnického práva; zatížení přímo z povahy věci sleduje nemovitost, na které lpí.*
90. Soud se neztotožnil ani s žalobní argumentací, že plošný rozsah věcného břemene byl výrokem I napadeného rozhodnutí vymezen nesrozumitelně. Z tohoto výroku je jasné, že žalobce je ve výkonu svých práv omezen a žalovaný smí své oprávnění vykonávat jen na části zemského povrchu [srov. § 2 písm. a) katastrálního zákona] vymezené v katastru nemovitostí jako pozemek č. Xa, avšak pouze v části tohoto pozemku identifikované předmětným geometrickým plánem. Jinými slovy, žalobce je ve výkonu svých práv omezen právě a jen tam, kde to stanoví předmětný geometrický plán.
91. Podle žalobce je odkaz na *plochu pozemků vymezených kolmým průmětem krajních vodičů vedení* nesrozumitelný z důvodu, že *by taková plocha tvořila jednolitou plochu čtyřúhelného tvaru*, avšak z předmětného geometrického plánu plyne, že dotčená plocha má tvořit dvě plochy takového tvaru. Soud s žalobcem nesouhlasí – výrok napadeného rozhodnutí netvrdí, že by věcné břemeno bylo omezeno na plochu jednoho čtyřúhelníku, ale odkazuje na předmětný geometrický plán, z něhož je zřejmé, že jde o dva pruhy, dva čtyřúhelníky. Výrokové tvrzení, že tyto pruhy byly vymezeny geometrickým plánem podle krajních vodičů vedení, jen vysvětluje důvod (či jeden z důvodů) zvolených hranic částí pozemku č. Xa vymezených předmětným geometrickým plánem. Není však pochyb o tom, že územní rozsah zřízeného věcného břemene je dán právě a jen předmětným geometrickým plánem. Obdobně jako na krajní vodiče odkazuje výrok napadeného rozhodnutí i na společné povolení, které stejně jako krajní vodiče plošný rozsah zřízeného věcného břemene ovlivnilo. K argumentaci žalobce v replice, že krajní vodiče vedení vymezují větší plochu, než která vyplývá z předmětného geometrického plánu, soud opakuje, že rozhodující je vymezení plochy zatížené věcným břemenem v předmětném geometrickém plánu. Předmětný geometrický plán zatíženou část pozemku č. Xa určuje naprosto jednoznačně. Výrokový odkaz na krajní vodiče může být nadbytečný, avšak nečiní územní rozsah zřízeného věcného břemene neurčitým.
92. Žalobní námitky tohoto okruhu tudíž nebyly důvodné.

(ii) Nesprávné posouzení obsahu žádosti vyvlastnítele

93. Ze str. 2 napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný vyložil obsah žádosti vyvlastnítele tak, že vyvlastnitel požádal o omezení vlastnického práva žalobce pro *změnu stavby* vedení přenosové soustavy označené jako „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“, kdy požadovaným věcným břemenem má dojít k rozšíření stávajícího věcného břemene, které s odkazem na § 96 odst. 9 energetického zákona a § 22 elektrisačního zákona není z veřejného seznamu zřejmé, protože vzniklo před účinností energetického zákona.
94. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že povolená stavba bude realizována rekonstrukcí - změnou stávajícího vedení v trase specifikované ve vyjmenovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

územně

plánovacích podkladech. Žalovaný zopakoval, že stavba vedení přenosové soustavy 220 kV již v této trase existuje a společným povolením dojde ke změně dokončené stavby podle § 2 odst. 5 písm. a) a b) stavebního zákona, která spočívá v přestavbě dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2x400kV V487/488 mezi transformovnou TR Vítkov až lomový bod R15 a výstavbu nového úseku vedení od lomového bodu R15 do nové transformovny TR Verněřov o celkové délce 79,2 km. Dle situačního výkresu širších vztahů trasa připravovaného vedení V487/488 v dotčeném pozemku č. Xa kopíruje stávající trasu vedení, přičemž se nemění stožárová místa (počet stožárových míst zůstává stejný jako u dosavadního vedení 220 kV).

95. Na str. 3 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce v řízení neuplatnil žádné námitky proti vyvlastnění. Žalobce sice předložil znalecký posudek, avšak ten se týkal jen náhrady za omezení vlastnického práva, která bude řešena až po pravomocném skončení řízení o žádosti vyvlastnitel.
96. Žalobce namítl, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvlastnitel žádal nikoli o zřízení věcného břemene, ale o jeho *rozšíření* nad rámec stávajícího věcného břemene - výrok napadeného rozhodnutí je tak v rozporu s jeho odůvodněním. Podle žalobce žalovaný překročil svou zákonem stanovenou pravomoc, pokud stávající věcné břemeno rozšířil, což s § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění neumožňuje.
97. Právě uvedená žalobní námitka nebyla důvodná. Předmětem žádosti podle odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo omezení vlastnického práva žalobce ve vztahu k části pozemku č. Xa pro povolenou stavbu. Z žádosti vyvlastnitel i odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vyvlastniteli šlo o to, aby žalobce a každý budoucí vlastník pozemku č. Xa byli povinni strpět umístění, provedení a provozování změněného vedení přenosové soustavy v místě specifikovaném předmětným geometrickým plánem. Z pohledu vyvlastnitel může jít fakticky o *rozšíření* věcného břemene, kterým byl dotčený pozemek zatížen ve vztahu ke stávajícímu vedení přenosové soustavy 220 kV, nicméně je zřejmé, že se domáhal *zřízení* věcného břemene vedení přenosové soustavy 400 kV v rozsahu vymezeném předmětným geometrickým plánem. Žalovaný neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak, jak tvrdí žalobce v žalobě, že vyvlastnitel žádal o rozšíření věcného břemene, ale uvedl, že *žádaným věcným břemenem dojde k rozšíření věcného břemene stávajícího*. Tvzení o *rozšíření* věcného břemene se objevilo jen v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 2 v pasáži, kde žalovaný rekapituloval důvody žádosti vyvlastnitel, a nešlo tedy o žádný závěr žalovaného (toto ostatně žalobce potvrdil v druhé větě posledního odstavce bodu 3 žaloby). V části odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou obsaženy nosné důvody rozhodnutí (str. 4 a násl.), není o rozšíření stávajícího věcného břemene zmínky. Není tedy pravdou, že by vyvlastnitel o zřízení věcného břemene nežádal, resp. že by to žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, a přesto bylo v jeho prospěch věcné břemeno napadeným rozhodnutím zřízeno - vyvlastnitel o zřízení věcného břemene žádal a tak to i uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto soud nepřisvědčil žalobní námitce, že je výrok napadeného rozhodnutí v rozporu s jeho odůvodněním a že žalovaný překročil výrokem napadeného rozhodnutí předmět žádosti vyvlastnitel. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vyvlastnitel žádal o zřízení (nového) věcného břemene a požadované věcné břemeno bylo výrokem napadeného

rozhodnutí vyvlastniteli zřízeno (nikoli rozšířeno).

98. Soud se shoduje s žalobcem, že povinnou náležitostí žádosti vyvlastnitel podle § 18 odst. 2 písm. c) zákona o vyvlastnění je údaj o tom, jakého vyvlastnění se vyvlastnitel domáhá. Avšak takové údaje žádost vyvlastnitel obsahovala – na str. 5 žádosti vyvlastnitel uvedl, že vyvlastnění se navrhuje v jeho prospěch k tíži žalobce jako vlastníka pozemku č. Xa v rozsahu předmětného geometrického plánu s obsahem strpět umístění, provedení a provozování předmětného vedení přenosové soustavy. Žalovaný tedy posoudil žádost správně podle jejího obsahu v souladu s § 37 odst. 1 *in fine* správního řádu, pokud měl za to, že se vyvlastnitel domáhal vyvlastnění spočívajícího ve zřízení věcného břemene s popsáním rozsahem a obsahem. Žalobní námitka, že si žalovaný neujasní, zda vyvlastnitel usiloval o rozšíření nebo zřízení věcného břemene, nebyla tudíž důvodná.
99. Lze tudíž i v tomto směru uzavřít, že žalobní námitky tohoto okruhu rovněž nebyly důvodné.

(iii) Stávající věcné břemeno a stávající vedení přenosové soustavy

100. Námitka, že žalovaný pochybil, když se nezabýval tím, zda existuje na pozemku žalobce stávající věcné břemeno, jaký je jeho právní základ a zda toto stávající věcné břemeno nezanikne uskutečněním účelu vyvlastnění, rovněž nebyla důvodná.
101. Podle názoru soudu pro rozhodnutí žalovaného nebylo nezbytné zabývat se existencí případného stávajícího věcného břemene, přičemž žalobce ani v žalobě dostatečně nevysvětlil, jak se absence takového posouzení měla negativně dotknout jeho veřejných subjektivních práv. Žalovaný nebyl povinen se stávajícím věcným břemenem zabývat, jednak protože to pro zjištění skutkového stavu v rozsahu potřebném pro rozhodnutí nebylo třeba a dále protože takovou námitku žalobce ve správním řízení nevznesl. Případně existující věcné břemeno nebylo předmětem řízení, protože i podle samotného žalobce nezatežovalo tu část pozemku č. Xa, která byla předmětem žádosti vyvlastnitel vymezeným předmětným geometrickým plánem. Zda a jaké věcné břemeno tížilo jiné části pozemku č. Xa, nebylo pro rozhodnutí žalovaného právně významné. Případná existence stávajícího věcného břemene v jiných částech pozemku č. Xa, než které byly určeny předmětným geometrickým plánem, nemohla výrok napadeného rozhodnutí nijak ovlivnit [srov. možnosti výroků žalovaného uvedené v § 24 odst. 3 písm. a) a b) zákona o vyvlastnění]. Žalovaný nebyl povinen vyjadřovat se v napadeném rozhodnutí k případně existujícímu věcnému břemeni v jiné části pozemku č. Xa, než která byla předmětem řízení, i proto, že žalobce v celém správním řízení nevznesl žádné námitky a existence či relevance jiných věcných břemen se nedovolával. Jelikož žalovaný nebyl povinen zabývat se stávajícím věcným břemenem, ani soud se nemusel věcně zabývat touto námitkou, kterou žalobce v řízení před žalovaným nevznesl, ač tak učinit mohl (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č. j. 43 A 72/2021-54, bod 32).
102. Žalobce dále namítl, že vyvlastnitel žádal o věcné břemeno v menším rozsahu, než ve kterém bude žalobce stavbou omezen, protože je omezen ve výkonu svého vlastnického práva i ve vztahu k části pozemku č. Xa mezi pruhy vymezenými předmětným geometrickým plánem a ve vnějších pásech ochranného pásma vedení dle § 46 energetického zákona.
103. Soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou z důvodů obdobných těm, které byly

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

popsány výše (srov. bod 101 tohoto rozsudku). Žalovaný neměl důvod zabývat se *větším* rozsahem věcného břemene, než které žádal vyvlastnitel a navíc o zřízení *většího* rozsahu věcného břemene žalobce ve správním řízení ani nežádal. Již to by bylo důvodem, aby se soud touto námitkou podrobněji nezabýval (srov. znovu rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č. j. 43 A 72/2021-54, bod 32). Nelze opět přehlédnout, že námitka nepředstavuje žádný myslitelný negativní zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. Podstatou námitky totiž bylo, že věcné břemeno mělo být zřízeno ve větším rozsahu, než kterého se domáhal vyvlastnitel, kdy taková námitka z důvodu své povahy žalobci nepřísluší. Podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem. Vyvlastnění je tedy přípustné jen v rozsahu, který do práv vlastníka zasáhne co nejméně. Vlastník musí strpět omezení svých práv jen ve stanoveném rozsahu. Proti zásahům do svého práva v rozsahu přesahujícím zřízené věcné břemeno, pokud k zásahu není dán jiný právní důvod, se může vlastník bránit žalobou u soudu. Žalovaný nesměl překročit předmět žádosti vyvlastnitel, pokud jde o rozsah požadovaného věcného břemene (srov. § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění), přičemž bez ohledu na jiné podmínky aplikace § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění lze sice rozšířit vyvlastnění, i když není nezbytné k dosažení daného účelu, ale jen pokud o to vyvlastňovaný požádá. Žalobce však ani netvrdil, že by o rozšíření vyvlastnění ve správním řízení žádal. *Obiter dictum* soud považuje za vhodné dodat, že podle § 46 odst. 1 věty druhé energetického zákona vzniká ochranné pásmo zařízení elektrizační soustavy dnem nabytí právní moci společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, tudíž věcné břemeno v rozsahu ochranného pásma zřízené rozhodnutím o vyvlastnění vůbec nepřipadá do úvahy. Náhrada za vyvlastnění, jíž argumentoval žalobce v bodě IV.2. repliky, nebyla předmětem řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí.

104. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda jde ve skutečnosti o změnu dokončené stavby nebo stavbu novou.
105. Opět platí, že tuto námitku žalobce v řízení před žalovaným vůbec nevznsl. Touto otázkou se žalovaný bez námitky žalobce nemusel zabývat, protože její vyřešení nemohlo mít na napadené rozhodnutí vliv. Pro žalovaného bylo určující, jaká stavba byla společným povolením povolena, protože od povolené stavby se odvíjelo posouzení důvodnosti žádosti vyvlastnitel. Právním posouzením stavebních činností povolených společným povolením byl žalovaný vázán. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze společného povolení a jeho situačního výkresu učinil závěr, že na pozemku č. Xa bylo povoleno umístění a provedení změny zde dokončené stavby vedení přenosové soustavy 220 kV, spočívající v přestavbě dvojitého vedení 220 kV V223/224 na dvojité vedení 2x400kV V487/488, aniž budou změnami dotčena místa stávajících stožárů. Tento závěr odpovídá společnému povolení. Žalovanému nepříslušelo, aby si o otázce faktického či právního charakteru povolené stavby činil úsudek sám. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že jde o změnu dokončené stavby, kdy tento svůj závěr přezkoumatelně odůvodnil obsahem společného povolení a situačního výkresu. Žalobce zcela pominul odůvodnění napadeného rozhodnutí a tam obsažené důvody závěru o změně dokončené stavby. S tímto závěrem a jeho odůvodněním žalobce v žalobě nijak nepolemizuje - neuvádí, proč tento závěr ze společného povolení a situačního výkresu nevyplývá apod.
106. Namítá-li žalobce, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pomíjí, že nejde

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

o změnu stavby, ale o stavbu novou, je to vyvráceno pravomocným společným povolením, podle něhož (ve spojení se situačním výkresem) jde na pozemku č. Xa o změnu dokončené stavby vedení. Rozsah stavebních činností byl předmětem řízení o vydání společného povolení, jehož byl žalobce, zastoupen tehdejším zmocněncem BOTEPLUS spol. s r. o., účastníkem. Žalobce ostatně v tamním řízení vznesl obdobnou námitku, která byla vypořádána na str. 170 společného povolení, kdy se žalobce mohl bránit proti způsobu vypořádání své námitky, věcně spadající do řízení o povolení umístění a provedení stavby, v rámci rozkladu proti společnému povolení. Žalovaný byl však podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán pravomocným společným povolením a nemohl tuto otázku posoudit odlišně. Žalobní tvrzení, že nově postavené stožáry jiného typu budou umístěny jinde než původní, nebylo nijak žalobcem odůvodněno ani doloženo, když takové tvrzení žalobce ve správním řízení neuplatnil.

107. Soud nesouhlasil s žalobcem, že žalovaný nebyl vázán společným povolením s ohledem na ústavní rozměr vyvlastnění. Stavba přenosového vedení povolená společným povolením totiž představovala účel vyvlastnění. Stavbu nemohl žalovaný posoudit samostatně vzhledem k pravomocnému společnému povolení s odkazem na § 57 odst. 3 správního řádu. Společné povolení přenosové soustavy je tedy pro vyvlastnění určující (srov. § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění a § 3 odst. 2 energetického zákona). Lze opět poukázat na to, že žalobce ve správním řízení nevznesl žádnou námitku proti vyvlastnění, tudíž i proto nyní nelze vytýkat žalovanému, že otázky řešené společným povolením neposuzoval samostatně. Žalobce sice v bodě V.7 repliky uvedl, že se nedomáhá revize pravomocného společného povolení, avšak podle soudu právě tak činil, když požadoval (poprvé v řízení před správním soudem), aby žalovaný činil vlastní skutkové a právní úvahy ve vztahu k povolené stavbě, které byly již vyřešeny ve společném povolení.
108. V řízení o žádosti vyvlastnitel nehrálo roli, zda v případě povolené stavby jde o novou stavbu nebo změnu stavby. Rozhodující je totiž povolená stavba jako výsledek povolených stavebních činností, tj. dvojité vedení přenosové soustavy 2x400kV V487/488. Pro územní rozsah zřizovaného věcného břemene byl pak určující plošný rozsah právě tohoto dvojitého vedení přenosové soustavy 2x400kV V487/488. Žalobce přitom nenamítá, že by povolená stavba (nová či změněná) měla plošný rozsah vyžadující *menší* územní rozsah věcného břemene, než jaké bylo napadeným rozhodnutím zřízeno. Jinými slovy, podstata žalobní argumentace, že vyvlastnitel k nové stavbě musí získat zcela nové věcné břemeno, opět míří k tomu, že žalobce není s napadeným rozhodnutím spokojen proto, že jím byl zřízen příliš malý rozsah věcného břemene. Taková námitka však žalobci, jak bylo výše vysvětleno, nepřísluší – žalobce není oprávněn domáhat se poprvé v soudním řízení správním zřízením širšího věcného břemene, než které napadeným rozhodnutím o vyvlastnění bylo zřízeno.
109. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda je vůbec přípustné, aby budoucí stavba přenosové soustavy s dlouhou životností zčásti omezovala žalobce na podkladě věcného břemene vzniklého podle právní úpravy z doby nesvobody, kdy § 22 elektrizačního zákona nerespektuje vlastnické právo a je v rozporu s čl. 11 odst. 4 LZPS. Podle žalobce případné věcné břemeno podle § 22 elektrizačního zákona zanikne snesením stávající stavby přenosové soustavy a vyvlastnitel by tak již neměl právní titul k užívání střední části vymezeného pásu a žalobce by nebyl omezen ochranným pásmem.

110. Žalobce však žádnou námitku ve vztahu ke stávajícímu věcnému břemenu ve správním řízení nevznosl, tudíž žalovanému nevznikla povinnost se touto otázkou zabývat na podkladě včasné námitky žalobce, a proto ani soudu nepřísluší, aby se touto námitkou věcně zabýval.
111. Nadto soud uvádí, že v rámci vypořádání předchozího okruhu žalobních námitek vysvětlil, že případně existující stávající věcné břemeno, spojené nikoli s povolenou stavbou dvojitého vedení přenosové soustavy 2x400kV V487/488, nebylo pro rozhodnutí žalovaného relevantní a žalovaný se jím tedy nemusel zabývat. Soud znovu opakuje, že se žalobce mylí, pokud tvrdí, že věcné břemeno zřízené napadeným rozhodnutím bylo zřízeno na podkladě stávajícího věcného břemene. Věcné břemeno bylo zřízeno na podkladě společného povolení o umístění a provedení povolené stavby nového vedení.
112. I kdyby teoreticky bylo na základě společného povolení stávající vedení včetně stožárů odstraněno a nahrazeno jiným vedením v jiné trase, žalovaný nemusel v řízení o žádosti vyvlastnítele řešit, zda případně existující věcné břemeno vzniklé v souvislosti s původním vedením zanikne či nezanikne odstraněním stávajícího vedení, protože napadeným rozhodnutím bylo zřizováno věcné břemeno pro povolenou stavbu dle společného povolení. Slovy žaloby, otázka, zda po realizaci společného povolení bude mít vyvlastnitel právní titul k užívání střední části vymezeného pásu a žalobce bude omezen ochranným pásmem, nebyla předmětem řízení – předmět řízení byl územně omezen předmětným geometrickým plánem, který ani střední část pásu, ani ochranné pásmo nezahrnoval.
113. Žalobce dále namítal, že se měl žalovaný zabývat tím, zda nebude žalobce v důsledku zřízení zamýšlené budoucí stavby přenosové soustavy na svých právech ve skutečnosti omezen více, než je v rozsahu předmětného geometrického plánu.
114. Žalobce ve správním řízení žádnou námitku ve vztahu k většímu rozsahu omezení svých práv v důsledku povolené stavby nevznosl, tudíž žalovanému nevznikla povinnost se touto otázkou zabývat, když by k tomu byl žalovaný povinen pouze na podkladě včasné námitky žalobce. Soud dále odkazuje na předchozí body odůvodnění tohoto rozsudku, kde vysvětlil, proč námitka žalobce, že věcné břemeno mělo být napadeným rozhodnutím zřízeno ve větším rozsahu, není důvodná. V závěru žaloby svou námitku žalobce podpořil tím, že věcné břemeno mělo být zřízeno ve větším rozsahu tak, aby žalobce mohl být odškodněn za skutečný rozsah omezení svých práv. Uvedená argumentace pomíjí obsah § 4a odst. 1 liniového zákona, podle něhož v řízení o žádosti o vydání mezitímního rozhodnutí se vyvlastňovací úřad nezabývá náhradou za vyvlastnění a mezitímní rozhodnutí neobsahuje výrok o náhradě za vyvlastnění podle § 24 odst. 4 zákona o vyvlastnění. Soud v této souvislosti uzavírá zopakováním faktu, že žalobce v řízení před žalovaným o rozšíření vyvlastnění podle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění nežádal.
115. Žalobce se v replice vymezil proti stanovisku vyvlastnítele, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nemůže pramenit z toho, že by věcné břemeno bylo vyvlastněno v nedostatečném plošném rozsahu.
116. Soud žalobci nepřisvědčil. Podle § 18 odst. 1 zákona o vyvlastnění lze zahájit vyvlastňovací řízení jen na žádost vyvlastnítele. Podle § 4 zákona o vyvlastnění lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu

vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem (odst. 1), veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení (odst. 2) a rozšířit vyvlastnění, i když není nezbytné k dosažení daného účelu, lze tehdy, není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, jestliže o to vyvlastňovaný požádá (odst. 3). Vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnítele buď zamítne, nebude-li v řízení prokázáno, že jsou splněny podmínky pro vyvlastnění (§ 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění), nebo žádosti vyhově, pokud zjistí, že podmínky pro vyvlastnění jsou splněny (§ 24 odst. 2 zákona o vyvlastnění).

117. Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že žalovaný byl vázán rozsahem žádosti vyvlastnítele, pokud jde o plošný rozsah vyvlastnění. Žádaný rozsah byl oprávněn žalovaný rozšířit jen za podmínek stanovených v § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění, kdy jednou z nich byla žádost žalobce. Žalobce takovou žádost nepodal, tudíž žalovaný nemohl pochybit v tom, že nestanovil věcné břemeno ve větším rozsahu, než o který žádal vyvlastnitel. Výše uvedené podmínky § 4 odst. 1 a 2 zákona o vyvlastnění je nutno chápat tak, že nemovitost nesmí být vyvlastněna v širším rozsahu, než který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem a na němž je veřejný zájem. Tyto podmínky nelze interpretovat tak, že vyvlastnění musí být provedeno v širším rozsahu, než o který vyvlastnitel žádá, pokud žádaný rozsah nepostačuje k dosažení účelu vyvlastnění a naplnění veřejného zájmu na něm. I vyvlastnění, které i jen přispěje k dosažení účelu vyvlastnění, aniž ho samo zcela naplní, se provede ve veřejném zájmu. V daném případě bylo účelem vyvlastnění umístění, provedení a provozování stavby přenosové soustavy, kdy vyvlastněním každého jednotlivého pozemku k naplnění tohoto účelu sice nedojde, ale taková vyvlastnění k naplnění tohoto účelu přispějí.
118. Argumentoval-li žalobce tím, že nelze po vlastníkově požadovat, aby se až po zřízení nedostatečného věcného břemene bránil prostředky práva občanského, pominul, že měl možnost v rámci správního řízení vznášet námitky proti žádanému rozsahu věcného břemene, případně žádat jeho rozšíření. Takto však žalobce nejednal. Soudu se tedy nejvíce nikterak nespravedlivé nebo neefektivní, aby za situace, kdy žalobce ve správním řízení proti vyvlastnění ničeho nenamítal, tento byl se svými námitkami odkázán na pořad občanského práva. Žalobce totiž prostor pro své námitky ve správním řízení nevyužil. Soud proto nesouhlasí s tím, že by věcné břemeno bylo zřízeno napadeným rozhodnutím protiústavně proto, že pro naplnění veřejného zájmu bylo zapotřebí v širším rozsahu. Nesrozumitelnou se jeví soudu argumentace žalobce, že žalovaný měl žádost vyvlastnítele zamítnout, pokud vyvlastnitel *na podkladě námitek žalobce* svůj návrh neupravil (viz bod V.5 repliky žalobce), jelikož žalobce ve správním řízení žádné námitky neuplatnil a v žalobě netvrdil, že by nějaké námitky směřoval přímo vyvlastniteli.
119. Žalobní námitky tohoto okruhu tedy rovněž nebyly důvodné.

(iv) *Procesní vady*

120. Soud neshledal důvodnými ani žalobní námitky týkající žalobcem tvrzených vad procesu vedeného žalovaným.
121. Žalobce uvedl, že nebyl v řízení pasivní, protože své námitky vznesl formou předložení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

znaleckého posudku, který odráží jak výši náhrady za vyvlastnění, tak i náhled žalobce na sporný rozsah omezení jeho vlastnického práva, který byl povinen žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádat.

122. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce byl řádně poučen v souladu s § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění v předvolání ze dne 23. 5. 2022, č. j. 6691/SÚ/22, na ústní jednání dne 23. 6. 2022 o tom, že námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání může žalobce uplatnit nejpozději při ústním jednání, kdy k později uplatněným námitkám a důkazům nebude přihlíženo. V oznámení o zahájení vyvlastňovacího řízení ze dne 23. 5. 2022, č. j. 6685/SÚ/22, byl žalobce poučen podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění o tom, že náhrada za vyvlastnění se může stanovit na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost žalobce, pokud jej žalobce předloží žalovanému ve lhůtě 30 dnů. I v tomto oznámení byl žalobce znovu poučen o tom, že námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání může uplatnit nejpozději při ústním jednání. Do konce ústního jednání, které se konalo dne 23. 6. 2022, žalobce neuplatnil proti vyvlastnění ani jedinou námitku, nepodal žádné stanovisko a nenavrhl žádný důkaz. Žalobce sice dne 30. 6. 2022, tedy ve lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění, ovšem po marném uplynutí lhůty podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění, předložil žalovanému znalecký posudek, avšak jediným závěrem znaleckého posudku ve vztahu k pozemku č. Xa (viz část H posudku na str. 90 a 91) byl údaj o výši náhrady za zřízení věcného břemene a za závady na nemovitosti. Závěry znaleckého posudku odkazují výslovně na § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění, na geometrický plán pro vyznačení věcného břemene a povolenou stavbu vymezenou společným povolením.
123. Soud výše popsaný průběh správního řízení vyhodnotil stejně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že žalobce ve správním řízení nepodal žádné včasné námitky ani důkazní návrhy. Žalobce byl žalovaným řádně poučen, že má-li proti vyvlastnění žádaném vyvlastnitelem jakékoli námitky (jinými slovy, je-li nějaký důvod, pro který s vyvlastněním nesouhlasí), nechť je vznese do ústního jednání. Současně byl žalobce poučen, že vznese-li takové námitky později, nebude k nim přihlíženo. Žalobce žádné námitky ve stanovené lhůtě nevznsl. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že vycházel z toho, že žalobce proti vyvlastnění (co do předmětu a důvodu) nic nenamítá a problém s ním nemá.
124. Pokud jde o žalobcem předložený posudek, s žalobcem nelze souhlasit, že prostřednictvím posudku vznesl včasné námitky proti vyvlastnění. Jednak předložil žalobce posudek po uplynutí propadné lhůty k uplatnění námitky podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění. Takže, i kdyby posudek obsahoval procesní tvrzení (námitky) žalobce, žalovaný k nim nemusel přihlížet. Navíc, obsah posudku nelze považovat za tvrzení žalobce, neboť posudek se vztahoval výlučně k náhradě za vyvlastnění. Proto žalovaný postupoval správně, když na str. 3 napadeného rozhodnutí uzavřel, že posudek bude posuzovat až po právní moci mezitímního rozhodnutí, protože teprve v této fázi bude předmětem řízení náhrada za vyvlastnění.
125. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobcem předložený znalecký posudek vůbec nehodnotil, avšak v bodech 22 a 23 svého vyjádření se vyjadřoval k jeho obsahu. Z toho žalobce dovodil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
126. Soud této námitce nepřisvědčil. Výše bylo vysvětleno, že posudek se vztahoval k náhradě za vyvlastnění, která nebyla předmětem řízení, a byl podán po uplynutí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

lhůty k podání námitek proti vyvlastnění. Posouzení žalovaného ve vztahu k posudku na str. 3 napadeného rozhodnutí bylo tedy správné. K argumentaci žalovaného ve vztahu k posudku ve vyjádření k žalobě soud nepřihlížel, protože žalovaný není v průběhu řízení před správním soudem oprávněn doplňovat odůvodnění napadeného rozhodnutí o důvody v něm neobsažené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2022, č. j. 10 As 423/2021-64, bod 28). Závěr žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že žalovaný hodnotil posudek poprvé ve vyjádření k žalobě, není opodstatněný, kdy pro posouzení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je relevantní pouze jeho obsah, nikoli následné vyjádření žalovaného k žalobě.

127. Dále žalobce namítl s odkazem na § 36 odst. 3 správního řádu, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro vady řízení spočívající v tom, že žalovaný neseznámil účastníky řízení s podklady rozhodnutí, které přibyly do spisu po ústním jednání – šlo o to, že, i když to podle žalobce z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, žalovaný podle vyjádření k žalobě vzal při vydání napadeného rozhodnutí v úvahu námitky vyvlastnítele ze dne 6. 8. 2022 proti znaleckému posudku žalobce.
128. Námitka není důvodná. V § 36 odst. 3 správního řádu je správnímu orgánu uložena povinnost před vydáním rozhodnutí umožnit účastníkům seznámit se s podklady rozhodnutí. Obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí se staly námitky vyvlastnítele ke znaleckému posudku žalobce, který se vztahoval k náhradě za vyvlastnění. Podle žalobních tvrzení z napadeného rozhodnutí neplyne, že by žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí přihlédl k uvedeným námitkám vyvlastnítele vztahujícím se k náhradě za vyvlastnění. Zákonnost napadeného rozhodnutí tak nemohla být atakována tím, že žalovaný žalobce s obsahem námitek vyvlastnítele před vydáním rozhodnutí neseznámil. Jelikož žalovaný k námitkám vyvlastnítele podle žalobce s odkazem na napadené rozhodnutí nepřihlížel, nejednalo se o podklad rozhodnutí a žalovaný neporušil § 36 odst. 3 správního řádu. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je přitom relevantní pouze obsah napadeného rozhodnutí, nikoli následné vyjádření žalovaného k žalobě. Soud znovu poukazuje na to, že námitky vyvlastnítele směřovaly výlučně proti znaleckému posudku žalobce, tedy k náhradě za vyvlastnění. Jelikož náhrada za vyvlastnění nebyla předmětem řízení, žalobcova procesní práva nemohla být neseznámením s námitkami vyvlastnítele dotčena tak, aby to způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.
129. Podle žalobce není správní soud při posouzení důvodnosti jeho žalobních námitek vázán § 82 odst. 3 správního řádu (vzhledem k úvodu odst. II vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě mínil žalobce zjevně odst. 4 uvedeného zákonného ustanovení). Žalobce je oprávněn jako žalobní body uplatnit námitky bez ohledu na to, zda je vznesl ve správním řízení.
130. Soud se ztotožňuje s žalobcem, že § 82 odst. 4 správního řádu v posuzované věci nenachází uplatnění. Toto zákonné ustanovení se týká odvolacího řízení, které v posuzované věci vůbec neproběhlo. Soud přihlédl a vypořádal všechny žalobní námitky žalobce, a to bez ohledu na to, zda je žalobce vtělil do žaloby, repliky nebo rozšíření žaloby, protože všechna tato tři podání žalobce podal soudu ve lhůtě pro podání žaloby, jak již bylo soudem vysvětleno výše. Žalobci lze obecně přisvědčit i v tom, že žalující strana je oprávněna jako žalobní body uplatnit i námitky, které nevznesla ve správním řízení. Nicméně způsob, jak takové námitky správní soud

přezkoumává, závisí na procesní úpravě takových námitek ve správním řízení. V rozsudku ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019-76, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že *obecně platí, že nové právní argumenty může jakýkoli žalobce uplatňovat neomezeně a soud se jimi musí zabývat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 38). Právní argumentaci si tedy žalobce může ponechat stranou až do okamžiku podání žaloby, pokud v tom spatřuje nějaký užitek. U skutkových tvrzení je však vždy třeba posoudit, o jaký typ správního řízení šlo (bod 17 uvedeného rozsudku).* Pokud jde o posuzované řízení, podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění žalovaný neměl přihlížet k námitkám žalobce, které vznesl po ústním jednání. Žalobce v celém správním řízení nevznesl žádné (včasné) námitky proti vyvlastnění. Nezákonnost napadeného rozhodnutí proto nemůže spočívat v tom, že se žalovaný nevěnoval otázkám, které žalobce poprvé namítl až v řízení před soudem. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé) správní soud zásadně nemůže napravovat procesní pasivitu žalobce, který nebyl ve správním řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správním soudem. *Nota bene* v případě, kdy zvláštní předpis přikazuje správnímu orgánu nepřihlížet k opožděně vzneseným námitkám. Zprostředkovaně se pak koncentrační zásada musí promítnout i do navazujícího řízení před správním soudem, který se nezabývá takovými tvrzeními a důkazními návrhy, které žalobce mohl uplatnit už ve správním řízení v koncentrační lhůtě, ale neudělal to. Řízení před správním soudem má ve vztahu ke správnímu řízení podpůrnou (subsidiární) povahu, a proto by správní soud neměl jako první zkoumat skutková tvrzení či důkazní návrhy, k nimž se správní orgán v řízení ovládaném koncentrační zásadou neměl možnost ani důvod vyjádřit, protože mu k tomu žalobce nedal žádný konkrétní a včasný podnět. Podle názoru zdejšího soudu tedy správní soudy nejsou povinny věcně se zabývat skutkovou žalobní námitkou, kterou vyvlastňovaný neuplatnil ve správním řízení v koncentrační lhůtě stanovené v § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění, ač ji uplatnit mohl (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č. j. 43 A 72/2021-54, bod 32, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 8 As 222/2021-45, bod 19), ledaže by se námitky týkaly veřejného zájmu, jehož ochranu byl správní orgán povinen zajistit z úřední povinnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 15/2019-107, bod 15, publ. pod č. 4194/2021 ve Sb. NSS). Veškeré žalobní námitky (logicky vyjma námitky vztahující se k nedoručení napadeného rozhodnutí) však žalobce mohl uplatnit v koncentrační lhůtě a jejich předmětem nebyly veřejné, nýbrž jen soukromé zájmy žalobce (primárně na náhradu za rozšíření věcného břemene).

131. *Obiter dictum* považuje soud za vhodné vyjádřit se k dílčí argumentaci vyvlastnítele. Ve vyjádření k žalobě vyvlastnitel uvedl, že na pozemku žalobce je umístěno a provozováno dvojité vedení 220 kV V223/224. Pozemek žalobce má být zatížen věcným břemenem vzniklým podle elektrisačního zákona v důsledku stávajícího vedení přenosové soustavy. Stávající vedení bude změněno na dvojité vedení 2 x 400 kV V487/488, kdy trasa vedení ani pozice stožárů nemají být změněny. Vyvlastnitel je toho názoru, že tak nebude zrušeno stávající vedení a že věcné břemeno podle elektrisačního zákona plánovanou stavební činností nezanikne. Z judikatury civilních a správních soudů však plyne, že posouzení této otázky zdaleka není tak jednoduché, jak ve svém vyjádření prezentoval vyvlastnitel. Pro posouzení, zda stavební činnost představuje zrušení vedení, a tedy novou stavbu, nikoli změnu stavby, s důsledkem

zániku věcného břemene podle elektrisačního zákona, jsou totiž rozhodné technické parametry (napětí) i umístění (výška a rozpětí stožárů a trasa) nového vedení. Otázku, zda výsledky určité stavební činnosti přivodily zánik věcného břemene vzniklého podle elektrisačního zákona, tedy otázku *přenosnosti* oprávnění vzniklých energetickému podniku podle elektrisačního zákona, pravidelně řeší civilní soudy. V nedávném rozsudku ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 22 Cdo 857/2021, Nejvyšší soud shrnul s odkazem na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. [22 Cdo 216/2006](#), a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2014, č. j. [30 A 34/2013-127](#), publ. pod č. 3207/2015 ve Sb. NSS, že oprávnění vzniklé energetickému podniku podle elektrisačního zákona zaniká odstraněním elektrického vedení, i pokud bylo nahrazeno novou stavbou elektrického vedení v trase vedení původního, vyžaduje-li nové vedení postavení větších, zvláště pak vyšších sloupů na jiných místech trasy, nebo jde-li o nové vedení o větším výkonu, či zvýšené napěťové úrovni. Obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016-29, publ. pod č. 3558/2017 ve Sb. NSS, když nesouhlasil s názorem Městského soudu v Praze, že nejde o novou stavbu elektrického vedení v případě, kdy trasa elektrických vedení sice zůstane zachována, ovšem výměnou či vložím stožárů bude snížena výška, ve které se vedení dosud nad pozemkem nacházelo; takový případ Nejvyšší správní soud nepovažoval za pouhou výměnu či úpravu stávající stavby. Nejvyšší správní soud v tomto jím posuzovaném případě dospěl k závěru, že na plánovanou přeložku vedení je třeba nahlížet jako na novou stavbu, na kterou se nevztahuje oprávnění ke stávajícímu vedení dle elektrisačního zákona (srov. body 23 a 26 posledně citovaného rozsudku). Dále pak v bodě 17 rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 167/2014-51, Nejvyšší správní soud potvrdil, že při výměně vedení, jímž dochází k jeho podstatné kvalitativní změně (zdvojení stávajícího vedení) se zákonné věcné břemeno spojené s původním vedením podle § 22 odst. 3 elektrisačního zákona na takovou stavební činnost nevztahuje. Je tudíž zřejmé, že s východiskem vyvlastnitelce, že pro závěr o dalším trvání věcného břemene podle elektrisačního zákona postačuje, že trasa vedení ani pozice stožárů nebudou změněny, se nelze ztotožnit, neboť relevantní je též otázka, zda zůstane zachována stávající napěťová úroveň i výška a rozpětí stožárů. Posuzování této otázky však nebylo předmětem ani napadeného rozhodnutí, ani tohoto rozsudku zdejšího soudu. Ve vztahu k žalobci naopak soud považuje za vhodné uzavřít odkazem na bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 10 As 460/2021-59, kde kasační soud shledal ústavně souladným ustanovení § 184a odst. 3 stavebního zákona (*Souhlas se nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.*) a vysvětlil, že případný chybějící soukromoprávní titul k pozemkům zapříčiňuje pouze to, že stavbu bez něj nelze na těchto pozemcích provést, jelikož by se jednalo o stavbu neoprávněnou. Podle Nejvyššího správního soudu se v takovém případě vlastník pozemku může domáhat odstranění takové stavby prostředky soukromého práva (včetně případného návrhu na vydání předběžného opatření, kterým by bylo stavebníkovi uloženo nepokračovat v realizaci stavby) a popř. i náhrady škody.

IX.

Závěrečné shrnutí a rozhodnutí soudu

132. Soud závěrem shrnuje, že žaloba žalobce obsahovala ve své podstatě čtyři základní žalobní body.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

133. První z nich se týkal vad doručení napadeného rozhodnutí. Soud žalobci přisvědčil, že napadené rozhodnutí mu nebylo řádně doručeno a tento nedostatek podmínek řízení uložil žalovanému napravit. V průběhu soudního řízení správního bylo napadené rozhodnutí žalobci žalovaným řádně doručeno. První žalobní bod tedy nemohl být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
134. Druhý žalobní bod se týkal neurčitosti výroku I napadeného rozhodnutí a jeho rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Soud žalobci nepřisvědčil. Výrok I napadeného rozhodnutí je určitý a srozumitelný, protože je z něj zřejmé, že věcným břemenem je zatížena část pozemku č. Xa vymezená předmětným geometrickým plánem, dále že oprávnění zde umístit, provést a provozovat stavbu přenosové soustavy „V487/488-vedení 400kV VER-VIT“ má ČEPS, a. s. a povinnost toto strpět tíží žalobce i každého dalšího vlastníka uvedeného pozemku. Soud neshledal, že by výrok I napadeného rozhodnutí byl v rozporu s jeho odůvodněním v tom, že podle odůvodnění vyvlastnitel žádal věcné břemeno rozšířit a výrokem bylo věcné břemeno zřízeno.
135. Třetí žalobní bod se argumentačně vztahoval ke stávajícímu vedení přenosové soustavy 220 kV V223/224 na pozemku č. Xa a s ním spojenému tvrzenému stávajícímu věcnému břemenu vzniklému podle § 22 odst. 3 elektrizačního zákona. Žalobce měl za to, že žalovaný pochybil, když věcné břemeno nezřídil *ve větším územním rozsahu*, a to v místě současného vedení (zjednodušeně řečeno) a v místě ochranného pásma povolené stavby, tak, aby i za tato věcná břemena mohl být žalobce odškodněn. Žalobce se však rozšíření věcného břemene ve správním řízení nedomáhal a proti územnímu rozsahu žádaného věcného břemene včas nic nenamítl. Žalovaný nepochybil, když se ve správním řízení nezabýval tím, v jakém územním rozsahu tíží pozemek žalobce věcné břemeno vzniklé v důsledku stávajícího vedení přenosové soustavy a v jakém územním rozsahu nad rámec předmětného geometrického plánu bude práva žalobce omezovat nové či změněné vedení přenosové soustavy, protože to nemohlo mít vliv na napadené rozhodnutí. I kdyby totiž žalovaný zjistil, že v ploše odkazované žalobcem (mezi pruhy pozemku dle předmětného geometrického plánu a vně těchto pruhů v rozsahu ochranného pásma) bude žalobce na svých právech povolenou stavbou omezen, bez ohledu na to, zda jde o stavbu novou nebo změnu stavby původní, nemohl napadeným rozhodnutím zřídit věcné břemeno ve větším územním rozsahu, než který ve správním řízení žádal vyvlastnitel, neboť žalobce o rozšíření vyvlastnitelem požadovaného věcného břemene ve správním řízení nežádal. Ani třetí žalobní bod tedy nebyl důvodný.
136. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal procesní vady řízení před žalovaným. Žalobce však přes poučení žalovaného ve správním řízení nepodal žádné včasné námitky ani důkazní návrhy, týkající se důvodu a rozsahu vyvlastnění. Znalecký posudek žalobce nebyl podán žalovanému v koncentrační lhůtě pro uplatnění námitek a důkazních návrhů a týkal se výlučně náhrady za vyvlastnění, která nebyla předmětem řízení. Jelikož žalobce tvrdil, že žalovaný k námitkám vyvlastnitel podle odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřihlížel, a námitky se týkaly jen náhrady za vyvlastnění, nemohly námitky vyvlastnitel představovat podklad rozhodnutí a žalovaný tudíž neporušil § 36 odst. 3 správního řádu.
137. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným (s výjimkou namítané vady doručení, která ovšem byla v průběhu soudního řízení zhojena a

nemohla tak být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí), a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

X.

Náklady řízení

138. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal ve vyjádření k žalobě.
139. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto výrokem III tohoto rozsudku podle § 60 odst. 5 s. ř. s., kdy osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení právo, protože jí soud neuložil žádnou povinnost a zároveň neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. ledna 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu